

DC870
Đ124Q

NG HƯƠNG QUẢNG NAM - ĐÀ NẴNG
TẠI T.P ĐÀ LẠT - LÂM ĐỒNG

ĐẤT QUẢNG

Ngân Thông

Xuân Bình, Tuất
2006

HỘI ĐỒNG HƯƠNG QUẢNG NAM - ĐÀ NẴNG
TẠI T.P. ĐÀ LẠT - LÂM ĐỒNG

Chúc
Mừng
Năm
Mới

Xuân Bình Thuận
2006

HỘI ĐỒNG HƯỚNG QUẢNG NAM - ĐÀ NẴNG
TẠI T.P ĐÀ LẠT - LÂM ĐỒNG

ĐẤT QUẢNG

Ngân Thông

Thư viện tỉnh Lâm Đồng

DC. 432



SỞ VĂN HOÁ - THỂ THAO VÀ DU LỊCH
THƯ VIỆN TỈNH LÂM ĐỒNG

PHÒNG ĐỊA CHÍ

Xuân Bình Truật

2006

ĐẤT QUẢNG - Ngàn Thông

về "Mảnh đất thân thương" của mình nhằm phát huy truyền thống tốt đẹp, góp phần xây dựng Quê hương thứ 2 - Đà Lạt mến yêu - Thành phố Anh hùng.

Tập Thơ - Văn "Đất Quảng - Ngàn thông" có nhiều bài, nhiều tác giả dùng lời thơ, lời văn mộc mạc, chân thành khái quát tình cảm và truyền thống quê hương QN-ĐN giúp cho chúng ta luôn gợi nhớ quê hương, thêm lòng tự hào và xây dựng niềm tin.

Tập thơ - văn "Đất Quảng - Ngàn thông" là sự nỗ lực lớn của Ban liên lạc và toàn thể Hội viên Đồng hương QN-ĐN, mang tính quần chúng rộng rãi.

Tuy nhiên, trong quá trình thực hiện, không sao tránh khỏi những sai sót về nội dung và hạn chế về nghệ thuật. Kính mong sự đóng góp xây dựng chân thành của quý độc giả và bè bạn gần xa.

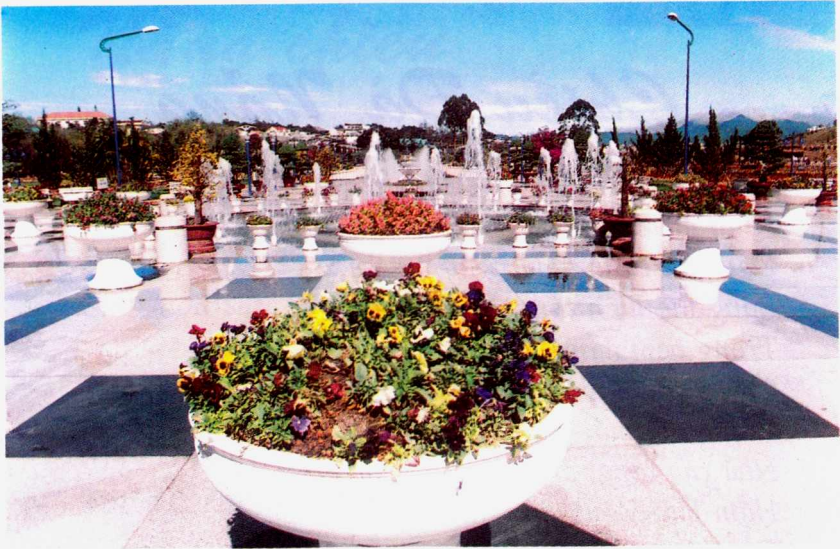
Xin trân trọng kính chào, kính chúc sức khỏe và hân hạnh được phép giới thiệu đến quý độc giả Tập Thơ - Văn "Đất Quảng - Ngàn thông" này. Xin chân thành cảm ơn tất cả!

TM. BAN LIÊN LẠC HỘI ĐỒNG HƯƠNG QN-ĐN

TẠI TP. ĐÀ LẠT

Trưởng ban

NGUYỄN VĂN TUÂN



Hoa xuân Đà Lạt



NGUYỄN BẬN

- Sinh năm : 1952
- Quê quán : Hòa Phong - Hòa Vang
TP. Đà Nẵng
- Chỗ ở hiện nay : 8B Nguyễn Đình Chiểu
- Nguyên ủy viên BTV Tỉnh ủy Lâm Đồng
- Đang công tác tại ban Chỉ đạo Tây Nguyên

Chiều Đà Nẵng

*Chiều về ghé lại sông Hàn
Nhìn qua Non Nước muôn vàn đổi thay
Đâu còn cảnh đêm ngày vất vả
Bóng mẹ hiền tầm tả dưới mưa
Trong bom đạn Thành Đà không lùi bước
Chiến công dầu rạng rỡ non sông
Trong đổi mới Quê hương ta phát triển
Nhà cao tầng, đường rộng, cầu xây
Hầm Hải Vân, nhìn qua Thuận Phước
Cầu sông Hàn mong ước của nhân dân
Dòng điện sáng, lung linh ngân nước
Chim én về trên bến cảng Tiên Sa
Dẫu năm tháng có xa Đà Nẵng
Không phai mờ trong ký ức của tôi
Đà Nẵng quê hương, nắm cơm, hạt muối
Nuôi lớn khôn bao thế hệ anh hùng
Thôi tạm biệt thân thương Đà Nẵng
Đất anh hùng, rất đổi yêu thương !*

Nắng chiều

Hoàng hôn vụt tắt sau đồi
Sương giăng đỉnh núi, đường về Quảng Nam
Chồi non sau nắng trưa hè
Đất nâu thiếu nước, sông xanh cạn dòng
Tháng ngày con tạo quay nhanh
Mây chiều chậm lại, nắng vàng nhẹ rơi
Tóc dài em xõa ngang vai
Lối mòn còn đó, chân người xưa dấu !?
Trăng treo đỉnh núi, mờ soi
Rừng xanh nặng hạt, mưa đầu hơi anh
Chiều về xóm nhỏ, thôn xa
Ve kêu inh ỏi, tre già lặng thinh
Người ơi, còn nhớ ta không ?
Ta về vẫn nhớ Quảng Nam ngày nào !

(Đường về đường Hồ Chí Minh)



LÊ NGỌC NGŨ

Sinh năm : 1932
Quê quán : Điện Bàn-Quảng Nam
Chỗ ở hiện nay : K.P Nguyễn Du -
Phường 9 - TP. Đà Lạt

Quê hương

Quảng Nam hai tiếng quê hương
Mừng xuân Bính Tuất nhớ thương quê nhà
Mỗi mùa mai nở sắc hoa
Người con đất Quảng xa nhà nhớ quê
Ra đi từ tuổi hai mươi
Đến nay tuổi đã vừa tròn bảy lăm
Tham gia cách mạng nhiều năm
Nhớ thương đất Quảng trong lòng ghi sâu
Quảng Nam Trung dũng đi đầu...
Rạng danh đất Quảng biết bao anh hùng
Quê hương tình nghĩa thủy chung
Xuân sang Tết đến từng bình nở hoa.

ĐỖ HỮU NGHĨA

- Sinh năm : 1940
- Quê quán : Quảng Nam
- Nguyên Phó Hiệu trưởng Trường Đại học
Xây dựng - Hà Nội

*Tam Hùng - Tứ Hồ,
Ngũ Phụng Tề Phi*

*Tam Hùng Đà Nẵng - Quảng Nam
Cụ Huỳnh Thúc Kháng quê hương Thanh Bình
Thêm Trần Quý Cáp tiên sinh
Quê quán Bát Nhị lưng danh một thời
Tiến sĩ Phạm Liệu hơn người
Đa Hòa Chính Tổng một đời lập thân*

*Tứ Hồ có bốn quý nhân
Quế Sơn nuôi chí danh nhân Nguyễn Đình (Hiến)
Võ Vỹ quê quán Thăng Bình
Quế Sơn Thiên Vị danh nhân (Nguyễn) Mậu Hoàn
Người làm cho giặc kinh hồn
Phan Chu Trinh chí sĩ vốn làng Lộc Tân*

Tề Phi Ngũ phụng ghi danh
Tiến sĩ Phạm Liệu xuất thân Đa Hòa
Phan Quang, Trung Phước đầu xa
Phạm Tuấn quê ở ngã ba Xuân Đài
Ngô Chuẩn quê vùng Cẩm Sa
Dương Hiền Tiến, quê là Điện Phong

Liệt kê các vị danh nhân
Tam Hùng, Trí Hổ, Ngũ dòng tề phi
Khuyến cho hậu duệ khắc ghi
Noi gương tiền bối để đi vào đời.

Kỷ niệm 30 năm giải phóng Quảng Nam - Đà Nẵng
(29/4/1975 - 29/4/2005)



NGŨ HÀNH SƠN

- Tên thật : Nguyễn Mậu Pháp
- Quê quán : Bình Lâm - Hiệp Đức
Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : KTT Trường Đồng Đa -
Đà Lạt - Lâm Đồng
- Điện thoại : 063.570152
- Hội viên Hội VHNT Lâm Đồng

Tác phẩm đã xuất bản :

- Tuần báo văn nghệ : Lục bát (Tuyển thơ - in chung - NXB Hội Nhà văn - 2002)
- Đà Lạt trong thơ - Thơ trong Đà Lạt (Tuyển thơ - in chung - Sở VHNT Lâm Đồng - 2003)
- Nắng Lạnh (Tuyển thơ - Truyện in chung - NXB Hội Nhà văn - 2005)

Đang in :

- Hương Quê (Thơ - NXB Thanh niên - 2005)

Sẽ in :

- Một Kiếp người (Tập truyện ngắn)

Quê hương tôi

*Quê hương tôi miền Trung
Cần cỗi nắng khô giông tố bão bùng
Hạt thóc nảy mầm chen cùng sỏi đá
Chén cơm thơm mùi đất mẹ bao dung*

Nước Thu Bồn lặng lẽ chảy về đông
Ngũ Hành Sơn vời vợi giữa mây hồng
Hòn Kẽm Đá Dừng ngăn dòng ly biệt
Thương kẻ xa nhà thăm lặng đứng trông

Phố cổ Hội An giấu bao điều bí ẩn
Trong câu kinh bia tượng miếu đình
Nhìn khói hương chan hoà trong vô tận
Nghe hồn thiêng vang vọng cõi hư linh

02 - 02 - 1998

Nỗi lòng người tha hương

“Ngó lên Hòn Kẽm Đá Dừng
Thương cha nhớ mẹ quá chừng bậu ơi” !
Câu ca xưa , mãi vọng mời
Thoảng trong nỗi nhớ ngọt lời hương quê
Mười mấy năm , chẳng quay về
Lời ru sao cứ cận kề bên tai ?
Mẹ già tóc đã bạc phai
Em ngây thơ , tóc đã cài hoa sim
Mỗi mòn thương những cánh chim
Đồng quê chiều vắng gọi tìm , mất nhau .
Người đi chẳng biết về đâu ?
Trầu xanh lá úa thân cau nhuộm vàng
Lạnh lùng một chuyến đò ngang
Rời xa bến nước lữ làng duyên tơ
Quê hương còn lại ngày thơ
Còn trong nỗi nhớ đợi chờ xa xăm
Xin một lần, trở về thăm
Nghe câu hò vọng nhìn tầm giăng tơ

Chiều nay mây phủ sương mờ
Vẳng nghe câu hát ầu ơ thuở nào.

06 - 5 - 2002

Tình Mẹ

Kính dâng hương hồn Mẹ

Mẹ là dòng sông lặng
Mãi thấm đầy tình con
Cùng tháng ngày mưa nắng
Soi bóng hình nước non.

Sông xuôi dòng êm ã
Và trở thành đại dương
Ngàn năm sóng vỗ vĩa
Ngập tràn tình yêu thương.

Sóng vỗ về, trần trở
Thênh thang vạn nẻo đường
Mang theo ngàn nỗi nhớ
Mặn nồng tình quê hương.

Ôi dòng sông lặng lẽ
Ôi biển cả mênh mông
Mãi chứa chan tình mẹ
Muôn đời mãi sáng trong.

04 - 11 - 2003



VŨ TRƯỜNG SA

- Tên thật : Đinh Quế
- Quê quán : Quế Sơn - Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : 928 Đại Lào - Thị xã
Bảo Lộc - Lâm Đồng

*Hội An
ngày trở lại*

Về lại Hội An phố đẹp hàng
Già nua nếp cổ nét dài trang
Chùa Cầu mãi đượm màu sương gió
Cửa Đại chưa phai vẻ rộn ràng
Loạn lạc bao lần không đổi dạng
Thăng trầm mấy bận vẫn tro gan
Ngõ ngàng du khách bao điều lạ
Khắc khoải hồn xưa giấc mộng vàng.

Người cũ tình xưa

Thưở ấy hai ta quá vụng về
Mười lăm em dậy nét chân quê
Không son cứ vẫn hồng môi mộng
Chẳng lược mà thêm mượt tóc thề
Tiếng nhạn bên thềm chưa ngấm giọng
Lời duyên đầu ngõ lắm nhiều khê
Chiến chinh vò nát khung trời mộng
Người cũ tình xưa dạ nào nề.

Thương bấy nhiêu rồi...

Trở lại vườn xưa ngập bóng chiều
Hoa cau nở trắng ngát hương yêu
Nhện giăng trước ngõ nhà hoang vắng
Cỏ mọc quanh thềm cảnh tịch liêu
Đâu lúc dưới trăng trao vạ ý
Nào khi tựa má hứa trăm điều
Người ơi ! Sao chẳng lời chia biệt
Thương bấy nhiêu rồi... khổ bấy nhiêu !

ĐẢNG ANH MINH, BĂNG NGÀN VẠN CHÔNG GAI,
ĐÚC LÝ TƯỚNG VÌ DÂN XÂY SỰ NGHIỆP

DÂN TÀI GIỎI, VƯỢT MUÔN TRÙNG SÓNG GIÓ
KẾT NIỀM TIN VÀO ĐẢNG DỰNG TƯƠNG LAI



Niềm vui ngày họp mặt

Đất nước thắm muôn hoa
Xuân hội nhập ngọt ngào hương sắc

Non sông trăm vẻ đẹp
Tết mở lòng ấm áp tình quê

V.C

PHẠM NGỌC THỌ

- Tên thật : Phạm Tấn Đạt
- Sinh năm : 1932
- Quê quán : Ngọc Thọ - Tam Kỳ
Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : 928 Đại Lào - Thị xã
Bảo Lộc - Lâm Đồng

Đêm nằm nhớ bạn

*Đêm nằm nghe nhái kêu sương
Thở than chi suốt đêm trường nhái ơi!
Tàn cây uống hết sương trời
Ngâm ngùi nên phải buông lời kêu sương
Đêm nằm nghe nhớ nghe thương
Bâng khuâng nhớ suốt đêm trường bạn ơi
Xa quê đâu dễ tỏ lời
Nhủ lòng ghi lại mấy hồi nhớ mong .*

1985

Lời tặng Suối Tiên Đại Lạc Quế Sơn

Tặng Hoàng Hà nữ sĩ

Đã thân vào kiếp con người
Phả gan lọc chứa nuôi hoài dòng tim
Hồn quê rộng mở cánh chim
Sắc hoa sông núi hương tìm về thơ
Mặc cho sao rụng bao giờ
Vàng trắng vẫn sáng bên bờ suối thi
Ngàn xưa in dáng một thì
Người Tiên tắm mát nằm lì hoá thân
Để nay tài tử, giai nhân
Vời hồn ai dậy giữa trần ai Tiên
Thác reo nào có lụy phiền
Lời thơ cánh nhận thản nhiên du hồn.

7-1996

Trên tàu về Quảng

Tặng Nguyễn Lương Vỹ

Chín ngày ở lại thành hoa
Rồi anh đưa đến sân ga Sài Gòn
Chiều đông ta bước lên goong
Bao niềm thương nhớ với con tàu này
Còi vang xua khói về mây
Đường trơn sắt đá ngất ngây dặm trường
Ga đời chào khách ngàn phương
Dù chẳng cũng một nỗi lòng ra đi
Quen nhau giao tiếp qua thì
Biết nhau tâm sự những gì hôm nay
Đường về xứ Quảng đêm ngày
Mắt nhìn lộng gió, lòng say đất trời
Sao đêm hoà ánh đèn người
Ngày vui chợ búa, nường đồi cao thâm
Tàu pha ánh sáng vào hầm
Đen ngòm đá vách ẩm ẩm núi che
Qua nhiều sông rộng đồng khe
Rừng rừng nghiêng ngửa ta nghe dòng đời
Biển đồn nhạc sóng trùng khơi
Vỗ tung bọt trắng giỡn chơi đá ngầm
Chiều, mây vẽ nét âm thầm

Long vân có phải tri âm nhớ hoài
Vào trông tranh bích nhớ ai
Về quê nhớ bạn thành Sài nghĩa nhân
Nhớ lời căn dặn ân cần
Chia tay lưu luyến tần ngần nhớ thương.



TƯỜNG HUY

- Tên thật : Nguyễn Mạnh Tường
- Quê quán : Bích Trâm - Điện Bàn -
Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : 1A - Hoàng Diệu - Đà Lạt
- Điện thoại : 063.818283
- Hội viên Hội VHNT Lâm Đồng
- Tập thơ đã in : Lang thang với gió

Cuối năm về thăm mẹ

*Cuối năm về thăm mẹ
Miền quê sông nước đầy
Chiều mùa đông buồn thế !
Mưa phùn bay lay phay
Gió rét lạnh đôi tay,
Đôi bàn chân bước vội.
Đôi bàn chân nóng hổi,
Mẹ ơi, con về đây!
Tựa mình bên liếp cửa
Bóng nhòa trên hiên xưa
Mẹ cười má lẹ ứa
Ấm lại mùa đông mưa!*

Bao năm, còn phiêu bạt...
Đã khô lòng, cháy khát
Vẫn làm khách tha phương,
Thèm giọt sữa quê hương

Tưởng chừng là sỏi đá
Lăn lóc trên đường đời.
Tưởng chừng quên tất cả
Quên sao được, mẹ tôi !

Quên sao được, mẹ ơi !

Tiếng sáo tha phương

Tặng Bảo Cường - Nguyễn Đạt

Thương ai héo hắt nụ cười
Tiếng ru não ruột buộc đời tha hương!

Nhịp môi sáo trở điệu buồn
Rung hơi rã tiếng đoạn trường xót xa...
Nam ai thôn thức quê nhà
Nam bình chợt nhớ mẹ cha buốt lòng
Khua chèo đẩy nhịp trên sông
Trăng chao sóng bạc bênh bồng thuyền ai
Khép môi nén tiếng thở dài
Đêm quay quắt nhớ, ngày day dứt tình
Quê người nửa kiếp lênh đênh
Nường theo tiếng sáo mưu sinh với đời !
Vuốt tay... nú nịu giọng... hò ơi
Tiếng hò ơi... nú... bỗng rời rã buông !
Nường hơi gió thoảng về nguồn
Lần theo con suối... bồn chồn nhớ sông
Mênh mang nắng trải trên đồng
Xanh om ngọn lúa, phấp phồng hơi thu
Bờ tre thoảng tiếng chim gù
Chiều thơm hương rạ, khói mờ liếp tranh
Gió xô mưa tạt khe mành
Hồn tê đời mỗi kinh thành quận sương !
Tiếng hò đẩy gió sông Tương
Thuyền mơ cập bến... Tầm Dương... vắng người

Thất lòng tiếng sáo chơi vơi...
Thương ai đi giữa phố đời loay hoay !
Rồi mai chim trở về bay
Vườn xưa riu rít nắng đầy trời xanh !

Nuôi Tình

Em chỉ là cô gái
Lớn lên từ ruộng đồng
Hồn thơm hương cỏ dại
Hôn lên gió ven sông
Mặt trời, anh hôn đôi
Giấu nỗi buồn trong đêm
"Nhìn từ đôi mắt khác"
Thế là anh giận em!
Trăng thị thành giấu mặt
Sau phố đầy chen cao
Trăng non miền thôn dã
Biết giấu mình nơi đâu!
" Nhìn từ đôi mắt khác"
Thế là mình xa nhau
Ôi, mối tình khoai sắn
Lẫn vào đời bể dâu
Bây giờ ta gặp lại
Nuôi tình xưa trăm năm
"Nhìn từ đôi mắt khác"
Quay đi...lệ nuốt thâm!

* "Nhìn từ đôi mắt khác" - Tên tập thơ của Nguyễn Thánh Ngã



Chuyến hàng "cứu trợ" lũ lụt về quê hương



Đại diện lãnh đạo huyện Hòa Vang tiếp nhận tiền "cứu trợ" lũ lụt năm 1999 của Ban liên lạc Đồng Hương QN-ĐN tại TP. Đà Lạt

PHẠM BÁ THẮNG

Quê tôi một nỗi nhớ

Tôi lại về trên bến nước Tam Giang
Nhớ mẹ, nhớ Anh một mình trống vắng
Dòng sông quê một mối tình sâu nặng
Con Mẹ về thăm Mẹ, Mẹ biết không ?

Anh hy sinh từ lúc tuổi xuân tròn
Mẹ xuôi ngược tảo tần nuôi con trẻ
Đời cơ cực oán-ân ai chia xẻ
Trên vai gầy còn Mẹ với thời gian.

Con ngại chi những giông tố phủ phàng
Hay rét buốt của mùa Đông khe khát
Con của Mẹ đã cạn nguồn nước mắt
Khóc thương quê, thương Mẹ, thương đời

Đến hôm nay xin dâng Mẹ, Mẹ ơi
Chút sức nhỏ của một thời trai trẻ
Phấn đấu trưởng thành làm yên lòng Mẹ
Cùng Anh em đồng đội giữ quê hương.

Ở phương xa Đà Nẵng, Huế, Sài Gòn
Hạt cát nhỏ cũng có phần con Mẹ,
Trong gói hành trang cho là nhỏ bé
Trọn tâm tình con Mẹ với quê hương !



NGUYỄN HỮU

- Tên thật : Nguyễn Hữu Toản
- Quê quán : Đại Lộc - Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : 24 Phù Đồng Thiên Vương
Đà Lạt - Lâm Đồng
- Điện thoại : 063.824200

Duyên hội ngộ

Em là ai? Lần đầu tiên ta gặp
Mà tưởng chừng nhiều kiếp quen nhau
Ta làm thính, nghe em nói chuyện dâu dâu
Mà sao lại đi vào lòng ta lắm thế?!

Nghe em kể chuyện đầu non cuối bể
Chuyện cuộc đời, chuyện thi phú văn chương
Giọng em sôi nổi tự tin như một Xuân Hương
Của thế kỷ cuối hai mươi đầu hai mốt

Thơ của em vừa chua vừa ngọt
Như mùi vị cuộc đời em đã trải qua
Thân cô, thế cô, kiếp sống phương xa
Nửa vòng trái đất, ngút ngàn quê Mẹ!

Đã sinh ra trong cuộc đời dâu bể
Chuyện bể dâu, vinh nhục có sá gì!

Em đã sống cho ai? Sống với, sống vì
Em tự vươn lên từ bụi hồng trần thế!
Em và ta sinh cùng thế hệ,
Chỉ chênh nhau năm bảy tuổi có gì đâu!
Ta không dũng cảm như em,

cam chịu cái kiếp con sâu:

Ăn lá cuộc đời, nhả tơ trên đất mẹ!
Việc làm của ta vừa âm thầm lặng lẽ
Dù thân lau, vẫn vượt qua giông bão cuộc đời
Mười lăm năm rồi ta là mảnh sao rơi
Muốn thoát tục
nhưng vẫn nằm trong vẩn xoay trần tục!
Phật dạy rằng: Tu là cội phúc
Ta cũng muốn theo Ngài nhưng lại vướng "Dây oan"!
Nợ cầm thư đã trót đa mang
Nét tài tử âu đành cho trọn kiếp!
Mỗi con người đều có cái nghiệp
Phải biết bằng lòng với số phận trời cho
Chúng ta là kẻ chung đồ !

Đà Lạt đêm 6/3/2005

Vịnh Uớt mi

Mi em uớt vì tình em bỏ ngõ
Lệ em trào vì đã ngập con tim
Duyên em sao mà em mãi kiếm tìm
Anh làm mỗi giúp em chiều nay nhé
Con người ấy có tài và còn trẻ
Tuổi bằng anh và cũng biết làm thơ
Đã yêu em , yêu tự bao giờ!
Em có biết, có ngờ không nhỉ?
Em là một trong những người anh yêu quý
Tấm chân tình em đã gửi cho ai?
Chuyện tình yêu đâu phải chỉ hôm mai
Mà duyên phận gắn với nhau trọn kiếp
Em vui lên để cuộc đời thêm đẹp
Nắng lên rồi đừng buồn nữa em ơi!
Trời sinh ra em xinh đẹp lắm rồi
Em hiền thực, giỏi giang đáng quý
Anh góp ý để em suy nghĩ
Có gì đâu mà rơi lệ em ơi!
Vì quanh em có biết bao người
Em hãy chọn người yêu em,
hơn người em yêu
em mới tìm ra hạnh phúc.

6-1960



SONG THÁI

- Tên thật : Nguyễn Văn Minh
- Sinh ngày : 05/05/1935
- Quê quán : Bích Trâm - Điện Bàn -
Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : - 46 Nguyễn Công Trứ -
Đà Lạt - Lâm Đồng
- 17 Phương Cầu -
Nha Trang
- Điện thoại : 058.815356

Nhớ bạn

Vẫy gió hoa đào tiễn biệt ly
Ai hay kẻ ở nhớ người đi
Mặc cho lá đổ dồn hơi bắc
Đâu kể sương sa nặng giọt chì
Thao thức đêm dài nghe rĩ gió
Mơ màng chiều vắng ngắm vầng mây
Đông về Đà Lạt chiều man mác
Thất thiếu Bá Nha nhớ Tử Kỳ !

Địa linh nhân kiệt

Nhân kiệt sinh đời bởi địa linh
Xưa nay nổi tiếng Quảng Nam mình
Thương Lương kim cổ, kìa: Thầy Kháng
Thiệp Liệp đông tây, đấy: Cụ Trinh
Nước mạnh trước lo về phú thứ
Dân giàu còn nghĩ đến văn minh
Một niềm vì nước vì dân đó
Chẳng bỏ anh hùng với sử xanh !



LÊ THUỞNG ĐỈNH

- Sinh năm : 1924
- Quê quán : Điện Nam - Điện Bàn
Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : D12 Lâm Viên - P9 -
TP. Đà Lạt

Vọng về đất Quảng

Từ đất ngàn thông
Vọng về đất Quảng
Mảnh đất Anh hùng
Bất khuất Kiên trung
Bao năm chiến tranh
Khốc liệt đến cùng
Khói lửa mịt mù
Bom rơi đạn nổ
Mặt đất loang lổ
Hố cạn hố sâu
Đất đã pha màu
Một màu máu đỏ
Không còn một chỗ
Không sót một nơi
Tội ác đầy trời

Của quân xâm lược
Cuộc chiến lần trước
Ta diệt giặc Tây
Cuộc chiến lần này
Ta đuổi giặc Mỹ
Cùng một ý chí
Vẫn một quyết tâm
Thề diệt xâm lăng
Quyết giành Độc lập
Thắng lợi toàn quốc
Có phần của ta
Quân dân Quảng - Đà
Chiến công ngời sáng.
Làm đúng ý Đảng
Dựa theo lòng dân

"Ý Đảng - lòng dân"
Thành công rực rỡ
Bao nhiêu gắn bó
Bấy nhiêu thành công
Xuyên suốt chữ hồng
"Lòng dân - ý Đảng"
Truyền thống Đất Quảng
Truyền thống anh hùng
Tứ hổ Tam hùng
Tề phi Ngũ phụng
Trước ta cầm súng
Chống giặc xâm lăng

Nay dốc tài năng
Để xây dựng tỉnh
Quảng - Đà hưng thịnh
Quảng - Đà mạnh giàu
Bà con ta đâu ?
Chung tay góp sức

Xóa đi cơ cực
Xóa đi bần hàn
Xây dựng Thiên đàng
QUÊ TA ĐẤT QUẢNG



XUÂN ĐÀI

- Tên thật : Nguyễn Thị Nghĩa
- Quê quán : Hà Tĩnh
- Quê chồng : Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : Khóm Nam Hồ - P.11
TP. Đà Lạt - Lâm Đồng

Tình cố quận

*Bay bay gió thoảng áng văn thơ
Tha thiết xuân thời mái tóc tơ
Khúc nhạc ve ngân gieo cảm tác
Màu hoa phượng điểm vải ven bờ
Ngày dài nhung nhớ hồn mơ mộng
Đêm vắng tơ vương bóng đợi chờ
Khuya gọi trăng vàng tình cố quận
Canh chày rừng rúc giọt tình thơ*

Cảnh lưu khứ

Bao năm lưu khứ mãi mong chờ
Nghiêng bút đôi dòng tạm ý thơ
Lạnh buốt đêm đông khi thức tỉnh
Ấm nồng ngày hạ lúc trong mơ
Thời gian... mãi nhớ từ xưa ấy
Năm tháng không quên buổi bấy giờ
Lạc bước phiêu bồng ôm kỷ niệm
Ra đi vương nhẹ lối sao mờ.

Nhớ quê Đà Nẵng

Hồi nào trở gót chốn quê khơi
Nhẹ bước hân hoan một nụ cười
Trông dải hoành sơn trắng sáng nhạt
Thấy dòng bích thủy nước đầy vơi
Tình trong cảnh cũ khi trùng kiến
Nghĩa giữa người xưa lúc tái hồi
Đào lý ngày nay thay đổi khác
Vun trồng kết quả thuận cơ trời.



Hồ Xuân Hương - Đà Lạt

Ảnh : Phan Văn Em



TRẦN CÔNG TÀI (MINH ĐỨC)

- Quê quán : Hội An - Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : Phường 9 - TP. Đà Lạt
- Điện thoại : 063 834629

*Sáng thu
trên hồ Xuân Hương*

Nắng vàng hong chiếc lá rơi
Lá khô lại rụng giữa hàng cây thông
Trời thanh soi nước Xuân Hương
Thiên nga bơi lội thong dong trên hồ
Chim muông bay lượn lao xao
Xuân vàng về dưới nắng đào bình minh

Đà Lạt, 10-12-2005



TRUNG NAM

- Tên thật : Nguyễn Văn Bê
- Sinh năm : 1940
- Quê quán : Điện Tiến - Điện Bàn -
Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : 29 Nam Kỳ Khởi Nghĩa -
P.1 - TP. Đà Lạt
- ĐT : 063.828772

Quảng Nam- Đà Lạt quê tôi

Quảng Nam đất mẹ hữu tình
Nhập cư Đà Lạt quê mình thứ hai
Đến đây tìm kế sinh nhai
An cư lạc nghiệp năm dài trôi qua
Quê ta ở tận Quảng Đà
Con người chất phát thật thà làm ăn
Dù rằng bao nỗi khó khăn
Quyết tâm xây dựng làm ăn nơi đây
Đất lành chim đậu nơi đây
Gầy dựng cuộc sống đắp xây nghĩa tình
Đồng hương là bạn quê mình
Quảng Nam Đà Lạt kết tình anh em
Tương lai hạnh phúc vững bền
Đồng hương xứ Quảng ta xem một nhà
Ấy là tình nghĩa quê ta
Quảng Nam - Đà Nẵng một nhà anh em
Tình thương luôn giữ vững bền
Thương yêu đoàn kết tạo thêm tình người
Cùng nhau đem đến niềm vui
"Thông reo vi vút mến người Đồng hương"!



NGUYỄN TUẤN

- Sinh năm : 1945
- Quê quán : Bình Sa - Thăng Bình - Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : D8/2 đường Hồ Xuân Hương - P9 - TP. Đà Lạt
- Điện thoại : 063.834031
- ĐTDĐ : 0918814312
- Nguyên Đại tá quân đội - Chủ nhiệm khoa HVLQ Đà Lạt
- Trưởng ban liên lạc Hội đồng hương QN-ĐN tại TP. Đà Lạt

Nhớ quê

Thăng Bình hai tiếng thân thương
Xa quê ai cũng vấn vương quê nhà
Hà Lam mỗi buổi chiều tà
Vườn tre xào xạc, tiếng gà gọi sương

Làm sao quên được quê hương
Thăng Bình nơi ấy, Tiên - Đường từ lâu
Miền quê tiên tổ cuộc đời
Nối truyền gia hệ đến thời ông cha

Làm sao ta lại quên ta
Cái nơi mà đã sinh ta làm người
Quê hương là cả cuộc đời
Chính quê đã trải thử điều cho ta.

Sông thu

Sông Thu Bồn gợn sóng vẽ yêu kiều
Dòng nước càng nhìn càng mến yêu
Nhạc khúc âm vang phong thủy trúc
Ve sầu thay sáo bướm tàu tiêu
Người con đất Quảng bao hùng khí
Tên hiệu bảng vàng thật tuyệt chiêu
Ngũ Phụng Tề Phi đã một thời
Thanh danh rạng rỡ khắp nơi nơi



VÕ THỊ KẾ

- Sinh năm : 1949
- Quê quán : Thanh Liêm - Hà Nam
- Chỗ ở hiện nay : D8/2 đường Hồ Xuân Hương - P9 - TP. Đà Lạt
- Điện thoại : 063.834031

Dâu Đất Quảng

Quê tôi từ tỉnh Hà Nam
Chiến tranh đưa đến gặp anh quê nhà
Thương anh vì cảnh quê xa
Cha, em Mỹ giết, mẹ anh trong tù

Thương anh không phải hám danh
Mà vì nghĩa nặng hậu phương - chiến trường
Giúp anh vững bước lên đường
Về quê chiến đấu kiên cường với Tây (Mỹ)

Hậu phương em có nơi đây
Đảm đang việc nước chờ ngày đoàn viên
"Quảng - Hà"... vượt sóng một thuyền
Về thăm đất Quảng và thăm mẹ hiền

Từ nay luôn phải chính chuyên
Việc nhà việc nước, phận duyên đầy mà
Xứng dâu đất Quảng quê nhà
Hạnh phúc trọn vẹn mẹ vui, chồng mừng !



PHẠM PHÚ CẨM

- Sinh năm : 1935
- Quê quán : Điện Bàn - Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : 436 Tân Hà - Lộc Tiến -
Bảo Lộc - Lâm Đồng
- Điện thoại : 063.868773

Nhớ

Nhớ lại ngày nao dưới rặng dừa
Bãi vàng lốm đốm điểm hoa thưa
Em đi áo lụa - nôn nao gió
Anh đón dù hoa - húng hắng mưa
Phố Hội thâm tình như mãi mới
Lâm Đồng đậm ý vẫn không xưa
Hòn Tàu, núi Quắp, sông Hoài nhớ
Cửa Đại môi em lịm mặt dừa.

Lâu rồi còn nhớ tết xưa quê
Mượn bút đề thơ gửi nhớ về
Áo lụa em khoe - Ô! Đẹp quá !
Lược ngà chị chải - Ấy ! Xinh ghê!
Cha đeo kính mát trông oai phếch
Mẹ thắt lưng hồng ngó phải mê!
Trống đồng, chuông ngân lòng rộn rã
Lâu rồi mãi nhớ tết xưa quê.

Tết

xưa

Non nước biển tình

Non nước ơi! Tôi về thăm trở lại
Vẫn như xưa sóng sừng dưới trời sương
Sóng biển vẫn dạt dào gọi nhớ
Cũng thiết tha lời gió gửi yêu đương
Bến ngàn cây chim về reo hội tụ
Lời lú lo diễn tấu điệu nghệ thường
Nước trong xanh bóng dừa râm man mát
Ý yêu mở lời thoáng dịu thanh đường
Dưới nắng sớm phơi vàng lên cát mịn
Con bướm về tìm điểm phấn hoa thương
Năm ngón núi xoè lên ngăn gió biển
Sợ thu tàn thêm lạnh lắm! Trời đông!
Như cánh tay yêu choàng hơi thở ấm
Cho quê hương thăm mãi với tình nồng
Huyền Không động - khói hương trầm nghi ngút
Cõi tâm linh đường cách biệt trần gian
Em quỳ xuống dâng xin lời cầu ước
Duyên trăm năm tình mãi đẹp nồng nàn
Bóng lung linh soi sâu vào đáy mắt
Chắp hai tay hiền hậu rất nghiêm cung
Và chợt tỉnh sóng xa về gọi giấc
Non nước ơi! Còn mãi đến không cùng!

Công nhớ

Công những hạt nắng chiều vai bé nhỏ
Đợi mùa thi tà áo trắng thêm gầy
Gợi ngày nhớ xa về Trường Duy Hiệu
Thèm nem chua Vĩnh Điện rượu mềm say.

Hong nón lá mùa khô về Cửa Đại
Nghiêng mây bay tóc mượt gió Thu Bồn
Gởi hoang vắng lạnh mờ sương Tháp cổ
Nghe xôn xao chao sóng lúa Bằng An.

Công hạt mùa mưa sinh trời Bảo Lộc
Gói thương yêu cho thương nhớ riêng mình
Lưng chồng chất sớm chiều xuân viễn xứ
Rừng rúc còn nhớ mãi dáng em xinh.

Tình vẫn đậm trầm trầm xuân chữa dứt
Hồng nắng thơm trong ký ức xa xăm
Sữa phù sa ngàn năm cho đất mật
Dòng yêu thương trần trở buổi xuân nồng

Thương hạt gạo quê nhà mùa bão lụt
Đau cọng rơm nước mắt mẹ lưng còng
Quảng Nam ơi! Tình ta sao hờ hững
Công xuân đi nghe sóng dậy trong lòng!



DƯƠNG HIẾN ĐẾ

- Sinh năm : 1953
- Quê quán : Điện Phong - Điện Bàn - Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : 11 Hà Huy Tập - P.3 - TP. Đà Lạt
- ĐTDĐ : 0913865004
- UV Ban TVTU - Bí thư Đảng ủy - Đại tá - PGD Công an tỉnh Lâm Đồng

Ngẫu hứng

Tặng các đồng chí quê hương
vào thăm Đà Lạt - Lâm Đồng

Xin chào các chị, các anh
Những người con của "Đất lành" - quê ta
Đến thăm thành phố ngàn hoa
Lâm Đồng - Đà Lạt thiết tha mong chờ
Đây rồi - lòng thỏa ước mơ
Ta lên xứ sở của hoa anh đào
Niềm vui dào dạt dâng trào
Hoa thơm, trái chín ngọt ngào yêu thương
Đi từ Đất Quảng quê hương
Đến đây Thành phố mờ sương ngút ngàn
Hôm qua vừa ở Nha Trang
Nơi thành phố biển - rộn vang tâm hồn

Hôm nay ta lại bon bon
Trên đường phố núi thon thon mây ngàn
Đây rồi mảnh đất "Thân - Hiền..."
Lâm Đồng - Đà Lạt - tình duyên đậm đà
Phút giờ gặp mặt sẽ qua
Ngày mai ta lại chia xa nơi này
Trở về với việc thường ngày
Sinh hoạt, công tác bận đầy riêng - chung
Hẹn ngày hội ngộ chung cùng
Ở Thành phố Cẩm - cửa vùng quê ta
Mía đường ngọt lịm mạch nha
Hàn huyên trò chuyện vui ca tâm tình
Yêu sao mảnh đất quê mình
QN-ĐN thắm tình keo sơn !

Đà Lạt, tháng 12-2005

*Giữ gìn bản sắc Giồng nòi,
đúc nền móng nước Nam bền vạn thuở
Trân trọng tinh hoa dân tộc,
xây lâu đài Đất Việt vững nghìn thu*
T.T.H



Họp mặt đầu xuân

*Nối truyền đạo lý luân thường
Uơm đất quê hương muôn lộc Tết
Lưu giữ thuần phong mỹ tục
Trồng vườn Tổ quốc vạn nhánh xuân*
H.H



Nhà báo HOÀNG HẬN

- Bút Danh : HOÀNG VŨ
- Sinh năm : 1955
- Quê quán : Đại Lộc - Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : 22/3 Hùng Vương -
TP. Đà Lạt
- ĐT : 063) 823140
- ĐTDĐ : 0913 953171

Mừng Xuân hợp mặt

Kính chào tất cả bà con
Những người quê ở Thu Bồn - Vu Gia
Xuân này hợp mặt chan hòa
"Tinh làng nghĩa xóm" đậm đà yêu thương
Bao năm xa cách quê hương
Bấy nhiêu nhung nhớ vấn vương trong lòng
Trở về quê mẹ chờ mong
Sống trong đùm bọc yêu thương một nhà

Đây rồi Đất mẹ - Quê cha
Hà Nha - Ái Nghĩa - Đại Hòa - Đại An
Ta đi trên những đường làng
Ô Gia - Phú Mỹ rộn ràng niềm vui
Hòa trong tiếng nói, tiếng cười
Của bao lớp lớp người người quê ta
Xuân về nở rộ muôn hoa
Quê hương nay đã thay da, trở mình

ĐẤT QUẢNG - LẠM THÔNG

Yêu sao mảnh đất ân tình
Đã sinh ra những chúng mình hôm nay
Giờ đây chung sống bên nhau
Lâm Đồng - Đà Lạt ngàn hoa thắm tình

Ta về cùng với Đại Minh
Vu Gia - Giao Thủy - Ngọc Kinh - Đại Hồng
Niềm vui bất chợt trong lòng
Dâu xanh óng ả tơ tằm quê ta
Mừng xuân Bính Tuất nở hoa
Ơn sâu - nghĩa nặng lòng ta dạt dào
Xin chào các bác, các cô
Các anh, các chị với bao tâm hồn
Chúng ta gồm những bà con
Quảng Nam - Đại Lộc sống trong nghĩa tình
Càng yêu mảnh đất quê mình
Ta càng kết chặt bóng hình bên nhau
Mừng ngày họp mặt xuân này
Rộn ràng phấn khởi - tự hào biết bao
Anh em cùng nghĩa đồng bào
Thủy chung trọn vẹn, dạt dào niềm tin
Dẫu rằng xa cách quê mình
Trăm sông, nghìn núi những tình sáng trong
Xa quê ta nhớ trong lòng
Bờ tre gốc ra với giòng Vu Gia
Bãi dâu, nương bí mướt mà
Cầu ao, giếng nước đậm đà xóm thôn
Nhớ tên từng một người thân
Tên làng - tên xóm - tên đồng quê ta
Ai qua Đại Thắng - Giảng Hòa
Nhớ lên Đại Thạnh để mà ngắm trông

Khe Tân Đập nước tràn đầy
Tươi cho đồng lúa nơi này - vùng B
Ta về Phú Thuận, Bến Dầu
Con đò ngang bến - nhịp cầu sang sông
Mái Đình Quảng Đợi còn không ?
Phường Đông - Mỹ Hảo Đại Phong trường dài
Ngược lên Đại Lãnh - Đại Đồng
Trở về Đại Nghĩa thỏa lòng ước mơ
Hỡi cô em gái ngây thơ
Dịu dàng xinh đẹp đón chờ ngày vui
Cùng anh tiến bước không lui
Đến nơi Thị trấn ngược xuôi khắp miền
Mía đường ngọt lịm tình duyên
Hàn huyên trò chuyện triền miên câu hò
Ta về với đất Phú Bò
Tốt tươi màu mỡ - đón đò sang sông
Trở về nguồn cội cha ông
Vùng B yêu dấu - thắm nồng quê hương
Bon bon trên những con đường
Thênh thang rộng mở người thương đón chào
Ghé thăm đồng chí, đồng bào
Đã từng sống chết với bao tâm hồn
Ta vòng xuống dưới vùng C
Dừng chân Đại Hiệp mãi mê tâm tình
Bức tranh huyền diệu quê mình
Khắc sâu đọng lại trong hình con tim
Ước gì làm một cánh chim
Tung bay đâu đó khắp miền quê ta
Nhớ thương tình cảm đậm đà
Vui xuân xin có bài ca tâm tình !

Xuân Bình Tuất
2006



NGUYỄN LỘC

- Tên thật : Nguyễn Thị Lộc
- Sinh năm : 1958
- Quê quán : Lộc Hòa - Đại Lộc -
Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : 809B QL20 Đại Lào -
Bảo Lộc - Lâm Đồng
- Điện thoại : (063) 865573

Về với cội nguồn

Hạnh phúc ở bên ta
Nào phải đâu xa lạ
Đừng mãi đi tìm nơi chốn lạ
Mà hãy quay về với cội nguồn xưa
Xưa ta yêu biết bao
Quý trọng biết đường nào!
Mà nay nỡ sao đành tâm vứt bỏ?
Hãy tỉnh lại: cội nguồn còn đó
Những mầm xanh đang cần có tình yêu
Hãy dành thời gian chăm sóc nâng niu
Hãy biết hy sinh, đừng quên ơn tái tạo
Biết trả trả những gì chưa phải đạo
Con người ta sinh ra trong lễ giáo
Đạo đức là nền tảng của nhân sinh
Có biết yêu thương quý trọng chân tình
Ta không phụ thì đời nào vong phụ.

Nhớ quê

Bốn mươi năm xa cách quê nhà
Thăm nghĩ lại sao mà thương mà nhớ
Quê hương ơi ! Đâu có gì ngăn trở
Đường về quê rộng mở đón người xưa.

Chiều hôm nay đâu phải một chiều mưa
Sao lòng bỗng dâng lên niềm thương nhớ
Quê hương ơi ! Cho dù bao cách trở
Hẹn một ngày sẽ về lại thăm quê.

Dù nơi đây không phải ở quê xưa
Nhưng cũng có biết bao người xa xứ
Tự tìm đến nhau: lời tâm sự
Để tỏ bày nỗi niềm nhớ xa quê.

Gác lại chuyện xưa hẹn một ngày về
Dâng tất cả cho quê hương yêu dấu
Nỗi niềm riêng vẫn hằng luôn ẩn náu
Tự đáy lòng chôn dấu bốn mươi năm !



TRẦN NGHI HẠ

- Tên thật : Trần Thanh Thảo
- Sinh năm : 1968
- Quê quán : Nghi Hạ - Quế Hiệp -
Quế Sơn - Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : Hẻm 71 Trần Phú - Lộc
Nga - Bảo Lộc - Lâm Đồng

*Một buổi sáng
mùa xuân*

Nép người em đứng bên chờ
Tôi buông thơ đọc em chờ thơ ai
 Nắng hồng vương sợi tóc mai
Sáng nay chợt thấy bờ vai em gầy
 Phải chăng cơm áo đoạ đầy
Phải chăng mưa dạn gió dày lao lung
 Mười năm vèn vẹn thủy chung
Mười năm mở khép bên khung cửa tình
 Mười năm buổi ấy đoan trinh
Em ơi !Giữ hộ chút hình bóng xưa.

Xuân 2000

Chiều Nghi Hạ

Tôi về Nghi Hạ một chiều thu
Heo mây se thắt lẫn sương mù
Xa xa mây trắng viền đỉnh núi
Văng vẳng cúc cu - ngọn mù u.

Nay về thăm lại cánh đồng xưa
Thuở nhỏ chăn trâu bắt cá bừa
Con Rô- con Giếc chiều sông Lạn
Con chấu- con chim cạnh sông Chùa.

Chiều về nghỉ học đi hái móc
Chủ Nhật vô đồng nướng khoai lang
Thả trâu dẫm lúa trên cây Cốc
Để ghé ăn dưa dưới Nà Mùa.

Nhớ những trưa hè nắng cháy da
Lắm le trốn mẹ núp sau nhà
Tắm sông dành đá lều sông Ngựa
Bẻ mía- vặt cà hái trộm hoa.

Tuổi thơ lặng lẽ đã trôi mau
Trăng sao đã nhuộm độ mấy mùa
Khoai sắn qua loa tròn tuổi lớn
Tim rộn ràng rồi cũng yêu nhau.

Tôi về thăm lại mối tình thơ
Thăm tối không trăng lén đợi chờ
Thăm nụ hôn đầu bên gốc mít
Thăm người con gái đẹp trong mơ

Nghi Hạ bây giờ có khác hơn
Áo tím ngày xưa bớt đổi hờn
Nghe như âm hưởng còn đâu đó
Phảng phất bên mình đến mai sau.

Thu 2001

Chớ nên :

Nhậu sáng, nhậu trưa, nhậu chiều, nhậu tối,
nhậu hết biết ai, nhậu hết ba ngày - còn đâu Tết



Hoa xuân Đà Lạt

Xin đừng :

Say mềm, say tíu, say hoặc, say đừ,
say muốn ngất ngư, say mờ con mắt, nằm viện mấy tháng - hết cả xuân

Thương

Anh về thương giấc mộng xưa
Em về thương lại âm thừa Hố Cuông
Mẹ về thương củi bên truông
Con về thương lấy ngọn nguồn quê hương
Chạnh lòng thương thật là thương
Thương người tần tảo bên nương sớm chiều
Thương cơn nồm thổi hắt hiu
Thương em bé nhỏ cánh diều chao nghiêng
Thương hè nắng đổ mái hiên
Đưa em vào tắm suối Tiên- động Đào
Thương trên hừng vĩ Sơn Tào
Thương dưới hồn nữ ngọt ngào hồn quê
Thương mình cơm áo tứ bề
Nay về quê được mân mê đất trời
Về thôi em, mai đi rồi
Thương Tào Sơn khuất- thương tà huy trôi.

Hè 2004



HỒNG NGỌC

- Tên thật : Nguyễn Hồng Ngọc
- Tên gốc : Huỳnh Quang Hồng Ngọc
- Sinh năm : 1942
- Quê quán : Hà Nhật - Điện Phong -
Điện Bàn - Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay: 127 Trần Phú - Lộc Tiến -
TX. Bảo Lộc - Lâm Đồng

Ngắm

Dòng sông trong quá mà xanh
Má hồng da phấn nước quanh gương trời
Vành trăng rung động vội rơi
Cùng em ngắm cả mấy nơi chưa tròn.

Soi

Vai thon quấy nước ao làng
Đong đưa một gánh trăng mang về nhà
Thay gương em ngắm nét hoa
Trăng cong rơi xuống: Có nhòa mắt em?!

Dấu vết

Con tàu qua, vạch ngọn dài sóng cả
Hoạ mi ca, rộn rã một vùng rừng
Mặt trời lên, hồng, rực rỡ vầng dương
Trắng tròn, sáng, đêm đỡ dài, cô quạnh.
Em lướt qua, sợi thương vươn dài suốt tóc
Bồng bênh rung nhịp sóng thời gian
Đời trải qua bao khám phá huy hoàng
Đo từng phút,

Đếm từng giây

Nên con người hoàn thiện.

Hải âu trắng lượn lơ dò hương biển
Sóng tung tăng đàn cá cũng hành quân
Cõi bờ xa, thuyền thương nhớ vô ngần
Vững tay lái - Để đừng rung rinh bến nhớ.
Vạn vật, thời gian đổi hờn muôn thuở
Dòng điện xoay chiều cũng theo luật hình sin
Tâm trong sáng và một đức tin
Thế sự tròn xoay

dấu vết

hằn trí não.

LÃO CỤT

Truyện ngắn : Ngũ Hành Sơn

Ba năm trôi qua , mùa hè năm nay tôi trở lại Đà Lạt nơi để lại cho tôi bao kỷ niệm của một thời sinh viên đầy cay đắng lẫn ngọt bùi. Một thời đã tôi luyện cho tôi nên người và trở thành một giáo viên như ngày hôm nay . Đà Lạt vẫn đẹp vẫn thơ mộng hàng thông vẫn xanh ngắt một màu vi vu trong gió giữa bóng tà dương. Hồ Xuân Hương vẫn gợn sóng nhẹ nhàng in bóng những du khách qua đường. Sau một cơn mưa, chợ chiều trở nên thoáng đãng nhưng thưa thớt người qua lại. Thỉnh thoảng có vài tiếng cốc gỗ của mấy nhỏ bán hủ tiếu kêu chan chát xen lẫn tiếng rao lạc giọng của những người bán quần áo chợ trời. Hàng chục ăn mày vẫn còn lê lét cầu thang, già trẻ đủ dạng. Khung cảnh này gợi lại cho tôi một hình ảnh thân thương của ngày nào...

Tôi đi từng bước một dỗi theo tốp người ăn xin để tìm lão Cụt. Chắc gặp tôi lúc này lão là người sẽ vui mừng nhất. Sự thân thiết giữa tôi và lão đã lâu, cách đây đã sáu năm trời nhưng tất cả tôi vẫn hoài ghi trong ký ức.

Ngày ấy tôi là một sinh viên nghèo đến học tại đất này mảnh đất đầy tình người, đầy đủ sự ưu đãi của thiên nhiên đã bao bọc cái số nghèo xơ xác của tôi. Cuộc sống tay trắng , muốn thực hiện được ước mơ là phải chấp nhận những thử thách gian lao. Ngoài những giờ học ở trường, chợ Đà Lạt là nơi tôi thường đặt chân đến với cái

nghề mưu sinh buôn bán chợ trời. Trưa tối với đồng hàng xôn, cái nghiệp bán đồ thuê nếu ai nhúng tay vào mới biết vất vả đến dường nào, rao khan cả hòng, lãi vài đồng chẳng nói làm gì, hề lẽ ngày nào bán chẳng được thì bị chủ hàng rầy la mắng chửi, nhiều khi nghĩ đến túi thân nhưng cũng cam phận cắn răng mà chịu đựng.

Ở đây, tôi đã chứng kiến được cái thói đời. Kẻ giàu có ngênh ngang với điệu thuốc thơm, tách cà phê, ly bia, chén rượu. Người bất hạnh rách rưới bán thủy năn nỉ cầu xin thiên hạ từng đồng. Nhìn những mảnh đời lầm than đói khát tôi tự nghĩ: đời mình còn hạnh phúc, nhìn lên thấy lạc lõng nhưng nhìn xuống thấy chưa khổ bằng người khác. Như thế cũng tạm an lòng. Nhưng có lúc tôi chợt rùng mình “Nếu lỡ khi chào đời tôi gặp phải bệnh tật như những người này thì đời tôi chẳng khác gì họ và tôi sẽ sống như thế nào, liệu có chịu đựng, chấp nhận được cảnh trái ngang đó hay không?”

Trong đám ăn xin lão Cụt là người già nhất. Người ta thường gọi là lão Cụt vì lão cụt hẳn cả hai chân. Mỗi lúc đi lão phải đẩy cả hai bàn tay xuống đất để nâng đỡ và di chuyển cơ thể một cách nặng nề. Trông lão già cộm bản thủ thân hình ốm nheo để lộ những da và xương. Với khuôn mặt đau khổ hốc hác đầy rẫy những vết nhăn, mỗi khi hé môi thì lộ hàm răng rụng gần hết phân nửa, chìa ra để phơi cái lỗ trống như cái hang động méo mó trông thật khó coi. Ít khi nào thấy lão cười, cả khi người ta cho tiền lão cũng chỉ gật cái đầu lưa thưa vài cọng tóc cứng đờ như rễ tre rồi cúi khom người để tạ ơn. Chỉ có đôi mắt lão là đầy phúc hậu, lão nhìn mọi người với sự tha thiết của

nổi lòng mong mỗi ơn cứu vớt chở che. Nhưng chưa chất thay hầu như ai cũng muốn xa lánh lão. Lão lết đến chỗ nào cũng bị xua đuổi. Họ ghê tởm lão vì cho rằng đứng cạnh con người dơ dáy với thân hình khổ nạn này là ô uế bản thủ vận may sẽ tan biến đi. Thấy cảnh động lòng tôi dẫn lão đến cạnh chỗ tôi bán hàng và cho lão ngồi tại đó. Dầu chưa hiểu rõ lai lịch nhưng tôi vẫn muốn quan tâm đến con người này. Mỗi khi khách đến mua hàng thì tôi ngỏ lời xin giúp lão vài đồng, lâu dần thành quen không mời lão cũng tự đến vì ngồi gần bên tôi hình như lão cảm thấy yên tâm hơn. Tuy vậy tôi vẫn chưa thấy khi nào lão nhìn tôi để đáp trả bằng một nụ cười (Hay là lão nghĩ làm như thế là đưa đẩy không thực lòng, tôi sẽ ghét lão chẳng?)

Một hôm vắng khách mua hàng, tình cờ tôi thấy lão đang cười, nụ cười đầy chua chát, đắng cay, không phải lão cười cùng tôi. Lão đang cười một mình đôi mắt hướng xuống lòng bàn tay. Tôi đến gần bên lão, thì ra lão đang mài mê ngắm một tấm hình màu trắng đen đã nhạt mờ. Trong hình là một bé gái tuổi độ lên năm đang cười. Tôi nắm lấy tay lão, lão giật mình run rẩy cố dúi tay vào túi áo. Lão nhìn tôi có vẻ sợ hãi như đang lo lắng trước một bí mật sắp bị tiết lộ. Nghi ngờ, tôi vội vàng hỏi lão:

- Bác ơi, sao bác lại mài mê với tấm hình này, ai đấy hở bác?

Lão cắn chặt bờ môi cả cái cằm rung rinh. Tôi tiếp lời: - Bác kể cháu nghe đi, cháu muốn được chia xẻ, cháu rất vui khi nhìn thấy bác cười.

Hai hàng nước mắt lão chảy dài. Lão khóc meo máo

như một đứa bé .

- Đời tôi bất hạnh lắm cô ơi. Lão bệu bạo Thú thật tôi chẳng bao giờ kể cho ai nghe về cuộc đời của mình. Mọi người đều khinh bỉ mấy ai cảm thông cho số kiếp này đâu. Trước Giải phóng tôi là một thanh niên đẹp trai cường tráng và đầy mơ ước. Dầu cha mẹ mất sớm tôi vẫn cố vươn lên vượt qua mọi khó khăn với hy vọng sẽ có một tương lai tươi đẹp. Quê tôi thuộc vùng địch tạm chiếm, năm 1970 tôi bị bắt vào quân địch. Giữa chiến trường đỏ máu tôi gặp ca nữ Hồng Thuý mẹ của cháu Lê Thanh trong ảnh này đây. Chúng tôi quen nhau. Nàng yêu tôi thực lòng và đi theo tôi suốt đoạn đường còn lại của chiến tranh. Bom đạn bão bùng, tử thần kề bên chúng tôi vẫn thấy hạnh phúc khi có được tình yêu, sự chia xẻ ngọt ngào.

Năm năm sau, chiến tranh kết thúc nàng theo tôi về quê và xây dựng tổ ấm. Niềm sung sướng nhất của vợ chồng tôi là khi đứa con đầu lòng cất tiếng khóc chào đời. Tôi miên man trước hạnh phúc của một người làm cha. Tôi lam lũ ruộng vườn còn Thuý ở nhà chăm nom con. Năm Lê Thanh lên bốn tuổi cuộc sống đang bình yên thì một tai họa thành linh giáng xuống gia đình tôi.

Một buổi sáng, tôi đào mương dẫn nước vào ruộng (năm ấy trời hạn ruộng đồng khô khan nứt nẻ).Đang say sưa cùng công việc bỗng đâu một tiếng mìn âm nổ. Tôi bất tỉnh chẳng biết gì nữa, khi mở mắt ra thấy mình đang nằm ở bệnh viện, vợ đang bế con ngồi bên khóc lóc thảm thiết, tôi thấy đau nhói toàn thân, nhìn xuống thấy hai chân đã mất. Tất cả thoáng qua như một giấc mơ, một

giấc mơ kinh hoàng khủng khiếp. Hậu quả chiến tranh đã thu tóm một phần xác thịt của tôi trả về cùng với đất. Có lẽ lúc trước tôi đã làm gì sai trái nên trời trừng phạt tôi chăng? Từ đó tôi bất lực. Vợ tôi tất tả tháng ngày để nuôi con và nuôi cả ông chồng khốn khiếp này. Nhìn nàng tiều tụy, nhan sắc tàn phai, thân xác úa tàn, tôi đau đớn vô cùng, nhiều lúc muốn chết nhưng không nỡ để con phải mang tiếng không cha. Trong vòng hai năm trời gia tài của tôi phải bán sạch, cuộc sống dần đến chỗ không lối thoát. Thật là oan khiên! Một hôm nghe tiếng gà báo thức, tôi thấy bóng đèn nhà chưa tắt (Thường vào lúc này nàng dậy sớm nấu cơm và để con cho tôi ấm). Tôi gọi nàng nhưng không có tiếng đáp lại. Nhà cửa vắng tanh chẳng thấy nàng và con đâu. Thế là nàng đã bế con và bỏ đi. Đồ phụ bạc! Lúc đầu tôi giận dữ, lá thư nàng để lại tôi cẩn xé vò nát tả tơi. Nhưng khi bình tâm tôi suy nghĩ : “Nàng bỏ tôi là phải , nếu ở gần tôi mà thế này chắc nàng và con cũng sẽ chết mất thôi ”. Đừng nên oán trách nàng, phải cảm ơn những ngày cận kề nàng đã sưởi ấm cuộc đời tôi. Xa tôi cuộc sống của nàng chắc hẳn bớt nhọc nhằn hơn. Tội nghiệp bé Thanh niềm hy vọng của đời tôi, tôi thương nó là người bất hạnh không có sự chăm sóc từ bàn tay của một người cha .

- Cô à, đừng nên trách cứ vợ tôi là người phụ nghĩa, vong tình. Lúc ra đi nàng vẫn để lại cho tôi tấm hình này đây. Có lẽ trong thâm tâm nàng luôn mong mỗi một ngày nào đó con nó sẽ được gặp lại cha. Cô thấy nó đang cười cùng tôi kìa. Nhưng liệu nó có tha thứ cho người cha vô tích sự như tôi không? Năm tháng dài dài tôi vẫn nghĩ

về con và không quên tìm kiếm nó gần suốt hai mươi năm đầu đường xó chợ. Hình ảnh con là niềm an ủi của đời tôi. Bây giờ chắc nó đã lớn khôn, cầu nguyện Trời Phật cho con tôi đừng gặp cảnh khốn nạn trong đời.

Kể đến đây Lão Cụt nức nở, tiếng nấc ức ức dồn dập làm tôi bối rối không biết nói làm sao. Tôi không ngờ một ông lão ăn xin lại có nỗi lòng trắc ẩn, một tình yêu thương tha thiết đến thế. Từ lâu tôi cảm thù đàn ông chừng nào thì lúc này tôi lại cảm thấy thương, thấy xót xa cho lão chừng nấy. Số phận tôi chẳng khác gì Thanh con gái lão đã mang tiếng không cha, một sự trùng hợp ngẫu nhiên khiến tôi phải suy ngẫm về quá khứ của mình. Tôi chào đời được bốn năm thì mẹ tôi bị bệnh nên không có khả năng sinh thêm con được nữa. Nội tôi chỉ có một mình bố tôi là con trai duy nhất nên luôn ao ước có đứa cháu đích tôn để nối dõi tông đường. Từ ngày biết mẹ tôi không còn khả năng sinh sản nội đổi tính hẳn đi, bà hậm hực khó chịu với mẹ. Mẹ biết phận mình nên thâm lặng chấp nhận không chút phản ứng gì. Chừng ấy chưa đủ, nội quay sang sỉ nhục chửi rủa bố một cách thậm tệ. Bà cho bố là đứa nghịch tử bất hiếu phụ bạc tổ tông. Bà quyết định nếu không bỏ mẹ tôi lấy thêm vợ nữa thì không nhìn nhận bố là con. Buồn bực, đau khổ nhưng không có cách giải quyết mình miễn thì dễ đưa đẩy con người đến chỗ sa lầy. Chẳng nói năng gì bố bỏ bê công việc lê la đến quán rượu cho đến lúc say mềm mới trở về nhà. Thế là mọi tội lỗi lại đổ dồn lên đầu mẹ tôi. Mẹ nuốt hận ôm tôi mà khóc.

Xung đột gia đình ngày một tăng thêm, năm tôi lên sáu khi bắt đầu biết suy nghĩ cũng là năm bố lấy cắp một

chiếc hoa tai kỷ vật ngày cưới của mẹ và bỏ nhà ra đi. Mẹ không lời oán hận coi như duyên nợ phải đến lúc chia lìa. Mẹ cố gắng đêm ngày phục vụ nội hầu mong chuộc lại lỗi lầm, nhưng mà mẹ có sai trái gì đâu mà phải lập công chuộc tội? Tất cả tại bố. Tôi căm thù người cha đã sinh ra mình. Sao bố lại không can gián vào chuyện này. Bố bỏ nhà đi bỏ lại bà già cay độc này cho tôi và mẹ làm gì? Nếu



không còn thương yêu vợ thì bố cũng nghĩ đến chút tình máu mủ, một đứa con còn tấm bé như tôi chứ ! Tôi hoàn toàn thất vọng. Mẹ tôi phần nhớ thương chồng, phần lo cho tôi, phần chăm sóc cho nội, trăm công ngàn việc đều đè nặng lên đôi vai mỏng manh ấy, trông mẹ già yếu hẳn đi. Tài sản gia đình tôi còn lại được gì? Nhà tranh vách đất ư ? Không, chỉ còn lại mẹ - gia tài quý báu ấy

mà tôi và nội cứ bòn rút mãi. Năm lên tám tôi mới được vào học lớp một. Tôi mặc cảm khi thấy bạn bè mỗi buổi có bố dắt đến trường. Nghĩ tủi thân, thương mẹ tôi càng thêm căm giận bố và oán ghét nội. Mẹ quyết tâm để trọn đạo dâu con với cái bà già ác độc ấy làm gì hờ mẹ? Nhiều khi tôi tự nhủ lòng: “Có phải thật sự đó là nội của mình hay không?”

Tôi học đến lớp bảy thì nội lâm bệnh nặng. Hai năm sau thì nội qua đời. Phút cuối cùng nội nhìn mẹ và tôi với ánh mắt đầy hối hận, nội khóc những giọt nước mắt còn lại chậm chạp lăn tròn trên khuôn mặt hốc hác “Tất cả là tại bà, tại mẹ, xin con xin cháu hãy thứ dung”. Lời vĩnh biệt đầy ăn năn và cảm thông giúp mẹ tôi nhẹ người đi khi biết bà không còn xem mẹ là người xa lạ nữa.

Thế là gia đình chỉ còn hai người bữa đói bữa no mẹ vẫn cố gắng tạo điều kiện để cho tôi ăn học. Tôi cố gắng học hành và phụ giúp công việc cho vui lòng mẹ. Nhìn thấy tôi lớn khôn mẹ như trẻ ra. Năm vào đại học tôi sung sướng ôm mẹ khóc oà. Chiếc hoa tai kỷ niệm là gia tài cuối cùng mẹ trao tặng cho tôi. Tôi cúi người ra đi mang theo hình bóng mẹ. Mẹ còn lại một mình đìu hiu với mái nhà tranh. Tôi buồn lắm nhưng đành phải ra đi, đi tìm tương lai, tìm sự thanh nhàn cho những ngày còn lại của đời mẹ. Xa nhà những đêm khuya nhìn sương rơi lòng tôi nhớ mẹ khôn nguôi. Vì đâu mà mẹ phải lâm than đến thế. Bố tôi là người như thế nào? Ý nghĩ cứ bám sâu trí óc tôi, tôi cho rằng: Chỉ có phụ nữ là người bất hạnh ở cõi thế gian này, còn đàn ông chỉ là thứ phụ tình mà thôi...

Qua lời Lão Cụt kể, tôi tự hỏi lòng: Lão Cụt là ai ? Lão

là một người đàn ông, một nạn nhân, lão đầu phải là kẻ lừa gạt, lão là người trung thành, giàu tình yêu thương vợ con, sao lại bị lạc lõng giữa dòng đời? Phải chăng là định mệnh đã an bày? Khoảnh khắc để lòng tôi hướng về bố. Nếu muốn có thêm con bố có thể bỏ mẹ tôi và đi lấy người khác, vì sao bố lại bỏ nhà đi? Hay là bố không muốn nhìn thấy mẹ hằng ngày bị đoạ đày? Bố chỉ lấy đi một chiếc hoa tai và tấm hình tôi chụp cùng mẹ, bố muốn giữ lấy kỷ niệm này cho đời mình? Bố đi biệt tăm và không trở lại vì bố cảm thấy xấu hổ với mẹ chăng? Từng câu hỏi cứ chạy trong đầu, tôi dần vật, đây là lần đầu tiên tôi chợt tỉnh và suy nghĩ về bố. Mắt ướt ven mi tôi bỗng thấy lo lắng, không biết bây giờ bố lưu lạc phương nào hay cũng như Lão Cụt đầu đường xó chợ? Tôi khóc thật sự khóc vì ân hận cho cái tư tưởng cố chấp nhỏ nhoi của mình từ trước đến giờ. Tôi khát khao muốn gặp bố, muốn nhìn thấy bố và được gọi hai tiếng: Bố ơi!

* * *

Và cũng từ bữa ấy tôi càng thân thiện và gần gũi Lão Cụt nhiều hơn. Tôi cố gắng tìm mọi cách để giúp lão từ quần áo chăn chiếu đến thức ăn hằng ngày. Dẫu không phải là những thứ sang trọng nhưng đó cũng là tấm lòng chia sẻ với một kiếp lầm than. Ngày nào không gặp lão tôi cảm thấy buồn và nhớ. Tôi xem lão như người bạn thân của mình. Có lần bị đau tôi nằm ở nhà cả tuần. Hôm đến chợ tôi thấy lão ngồi ủ rũ ở góc cầu thang, mặt buồn rười rượi, tôi vội vàng chạy lại nắm lấy tay lão:

- Mấy ngày nay cháu bị cảm nên không gặp được bác, bác có khỏe không?

- Mày vừa nói gì, mày là đứa giả nhân giả nghĩa. Vừa nói lão vừa đẩy tay tôi ra, mắt lão trừng trừng nhìn tôi:

- Mày ăn cắp hết đồ của tao, chỉ có mày mới biết tao có những gì, chỉ có mày mới biết tao. Đồ ăn cướp! Mày mà tấm hình này chưa bị mày lấy cắp, chứ không thì tao còn gì trên đời này nữa, mày có biết thế không?

Tôi chết điếng, đứng trơ người nghe lão hò hét, kẻ bán hàng người mua hàng vây kín lấy tôi chỉ trỏ la mắng: "Ăn cắp đồ của một người ăn xin không biết nhục", "Làm việc thất đức trước sau cũng bị dọa", "Trời đánh là cái chắc". Tiếng to tiếng nhỏ làm tôi tái cả mặt. Tôi buồn bã chẳng nói được câu nào. Tôi không trách lão mà chỉ oán ghét cái lũ ranh ma tán tận lương tâm, chẳng chút tình người đến nỗi phải đi ăn cắp đồ đạc của một người bất hạnh như lão. Lão nghĩ ngờ tôi là phải vì cả cái chợ này lão có thân thiết với ai đâu. Chỉ có tôi mới biết lão có những gì, lão đang suy nghĩ gì. Lão tin tưởng nên ngờ vực tôi là hoàn toàn có lý.

Hôm ấy tôi bỏ bán hàng lo đi mượn ít tiền để mua tặng lão những thứ mà lão đã mất. Lão ôm tôi khóc oà khi biết mình có lỗi, lão nhìn tôi mong sự độ lượng thứ tha. Tôi xúc động nhìn lão. Tội nghiệp lão quá!

Bốn năm vất vả ăn học ở quê người cũng qua đi, tôi tốt nghiệp ra trường và trở về quê hương. Ngày chia tay tôi ghé thăm lão và tặng lão ít quà. Lão nắm chặt tay tôi không nói nên lời. Lão muốn giữ lại chút tình yêu thương, chút niềm an ủi cho đời mình. Thực lòng tôi không muốn xa lão, nhưng tôi phải về quê để lập nghiệp, để sinh sống cùng mẹ. đành phải chia tay, cầu nguyện cho lão bình yên trong những tháng ngày còn lại.

* * *

Tôi dạo quanh quần khắp chợ nhưng chẳng thấy bóng dáng Lão Cụt đầu, hay là lão đã đi nơi khác? Không, có lần lão đã tâm sự cùng tôi : Đây là nơi dừng chân cuối cùng của lão. Nóng lòng muốn gặp lão tôi ghé vào cửa hàng nhà bà Luân (Trước đây tôi từng bán hàng thuê cho nhà này). Bà Luân hớn hở :

- Ô kìa Ngọc, dạo này trông cô trẻ ra, dễ thương, tốt tướng lắm, bấy lâu cô đi làm ở đâu mà biệt tích, tôi nhớ cô quá. Hay là giận tôi nên bỏ về quê. Nay trở lại trợ lực bán hàng cho tôi cô nhé!

- Cháu đang dạy học nên không thể giúp gì được, hôm nay cháu chỉ ghé thăm thôi. Bà Luân ngớ mắt :

- Dạy ở đâu , cô học lúc nào mà dạy ?

- Cháu đang dạy tại một trường trung học ở quê.

- Thế ra trước đây cô là sinh viên trường Đại Học Đà Lạt ?

- Đúng vậy !

Lời nói của tôi làm bà Luân cụt hứng. Trước đây bà chỉ xem tôi như một đứa đầy tớ làm thuê. Họ chỉ biết tôi là con gái nhà quê thiếu ăn thiếu mặc lên thành phố tìm việc làm. Gia đình bà tỏ ra khó khăn khinh dễ đủ điều. Mấy đứa con bà mới chỉ học đến cấp hai nhưng đầy vẻ tự hào. Chúng nó xem tôi là kẻ dốt nát đại khờ. Tôi thân quen với họ chẳng qua là kế mưu sinh giữa xứ lạ quê người.

Khi nghe tôi nói sự tình bà Luân có vẻ ngượng ngùng, im lặng giây lát bà đỡ lời :

- Thành thật xin lỗi vì không được biết rõ ràng, cô thông cảm cho những ngày trước về việc đối xử, giá như

ngày ấy biết cô là sinh viên thì cô dạy cho mấy đứa nhỏ nhà tôi là đủ tiền tiêu xài cần gì mà bụng bê bán hàng cho vất vả tôi lấy làm tiếc quá.

Tôi không thích nghe phân giải hay nhắc lại chuyện cũ. Tôi hỏi ngay đến Lão Cụt :

- Lâu nay dì có thấy Lão Cụt hay không ?

- Cô hỏi cái lão già bần thủ xin ăn đấy à, lão ta chết rồi.

Tôi hốt hoảng :

- Chết khi nào, vì sao mà chết ?

- Cách đây chừng hơn mười ngày, chắc đói quá mà chết. Không biết lão tắt thở khi nào, sáng ra thấy cái xác ghê tởm nằm co ro trên vỉa hè. Ổi dào thứ ăn xin mà còn dư tiền uống rượu mới khiếp đảm cho chứ. Cái xác như tàu chuối khô nằm bên chai rượu to tướng, nghĩ cũng nực cười.

Tôi chẳng cần quan tâm đến lời chê bai đối với lão lúc này, tôi chỉ nóng lòng muốn biết lúc ra đi có ai là người thân đến tiễn đưa lão hay không?

Tôi hỏi bà Luân :

- Lão Cụt chết, người thân của lão có đến đây chứ?

Bà Luân trả lời :

- Cái thứ tha phương cầu thực tứ cố vô thân lấy ai mà thân với thiết, nghĩ cũng thương hại nên tụi tui đóng góp mỗi người một ít cùng tổ phường lo mai táng. Bây giờ lão đã yên giấc nghìn thu rồi. Chắc lão phải nhớ cái công ơn này mà phò trợ cho tụi tui buôn lời bán lãi. Cái thứ chết đói này thường hay linh thiêng lắm cô à.

Tôi nghe cay đắng ứ nghẹn cổ họng. Thì ra họ lo mai

táng là để cầu mong sự hộ trì cho việc làm ăn. Một việc làm có tính toán. Nếu tôi đến sớm trước đây nửa tháng thì hay biết mấy, lão đâu phải mang ơn những con người này một cách nặng nề đến như thế. Tôi tự trách mình.

* * *

Tôi thấp nén hương lên năm mô vô danh nằm ở một viền đồi. Năm mô còn nguyên màu đất đỏ. Chiều tàn buồn ảm đạm, tiếng gió lồng réo rắc giữa màn sương như tiếng đàn uẩn khúc sầu bi. Lão Cụt đã yên nghỉ, lão đã uống cạn chén đời để ra đi. Khói bay nghi ngút phủ kín năm mô hoang. Lão Cụt ơi, đời lão sao nhiều nỗi đắng cay tủi hờn đến thế? Nhờ lão tôi đã hồi tỉnh và tìm gặp được cha mình, gia đình tôi đoàn tụ sau mười mấy năm đoạn trường. Còn lão vẫn lạnh lùng bơ vơ. Con gái lão có đi tìm cha và có biết lão nằm một mình ở đây không? Thôi hãy yên nghỉ, hãy quên đi một đời đã qua. Vốn sống của con người là tình thương đó là thứ của cải vô giá của một kiếp người ! Lão đã có được điều đó. Đừng buồn Lão Cụt nhé, cháu đến thăm lão đây, chính cháu là người mang ơn lão. Cầu nguyện cho lão được siêu sinh.

Mặt trời về núi ngủ. Khói nhang nghi ngút lập lòe, bóng tối mờ ảo pha lẫn màu sương đục nhòa như chùm đom đóm lúc ẩn lúc hiện. Tiếng côn trùng, tiếng dế ăn đêm từng hồi vang vọng như rên rĩ kêu than oán trách cho một thân phận bọt bèo. Bỗng một cơn gió lốc lồng qua, chùm nhang trên mộ rung rinh, một đám khói trắng dài như tấm lụa bạch vụt bốc lên. Tôi thấy Lão Cụt đang cười!

Đà Lạt 8-8-1997



Lễ chúc thọ các cụ trên 80 tuổi trong đó có cụ Lê Đình - P.4
trên 105 tuổi - Xuân Nhâm Ngọ (2002)



Lễ chúc thọ các cụ trên 70 tuổi ở phường 8



LƯƠNG TRỌNG TUẤT

- Sinh năm : 7/10/1958
- Quê quán : Duy Sơn - Duy Xuyên
Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : 27 Nguyễn Trung Trực -
Khu 6 - Thị trấn Di Linh -
Lâm Đồng
- Điện thoại : 063.766908

Giọng quê

*Quê người sống mấy năm nay
Giọng người giao tiếp hằng ngày quen nghe
Bỗng dưng vang vọng giọng quê
- "Ở mô?" - Người hỏi
Dạ nghe bồi hồi
Xa quê cách mấy phương trời
Nhớ quê lòng cứ bùi ngùi giọng quê !*

Di Linh - Năm 2000

Xuân Tây Nguyên

Tây nguyên - em, cô gái vùng cao
Trong trắng hoang sơ có khác nào
Chập chùng đồi núi, rừng nguyên thủy
Chân chất tình em. Dạ ước ao !

Một mùa xuân mới với Tây nguyên
Hơi sương man mác nét thơ duyên
Nắng xuân rạo rực hồng đôi má
Ngơ ngẩn mắt nhìn, bước bước nghiêng.

Cà phê tiếp nổi rẫy cà phê
Màu xanh: ươm sức sống tràn trề
Con đường đất đỏ vờn chân dốc
Cho khách phương xa lạc lối về !

Một mùa xuân mới với Tây nguyên
Cuộc sống giao hoà giữa thiên nhiên
Sương trắng bông bênh hay mây trắng
Rừng thông xào xạc cánh chim chuyền

Tây nguyên - em, cô gái thân thương
Xứ sở mù sương ngỡ thiên đường
Như cả mùa xuân về thăm lại
Tây nguyên thân thiết - Một quê hương !

Xuân 1998

Nhớ quê

Sống ở Tây nguyên được chín năm
Quen với đỏ bùn đất bazan
Những ngày mưa lũ bùn nứu gót
Chạnh nhớ mưa quê nước ngập làng !

Mùa mưa xứ Quảng mưa triền miên
Nước ngập mênh mang trắng mọi miền
Sông Thu chẳng thấy bờ đâu nữa
Lốp ngóp chồm tre bơi ngã nghiêng.

Hết mưa lại nắng đến ghê hồn
Nắng đốt lưng gầy đến khô cong
Nung chảy Hòn Tàu như thấp lại
Sông Thu con nước tưởng vui dòng

Quê hương ơi ! Gian khổ bao đời
Thủy chung son sắt chí không dời
Thương sao cuộc sống đầy lam lũ
Nhớ hoài năm tháng mãi khôn nguôi !



HOÀI LINH VŨ

- Tên thật : Phan Thị Diệp
- Sinh năm : 1953
- Quê quán : Cẩm Kim - Điện Bàn -
Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay: Lộc Châu - Bảo Lộc -
Lâm Đồng

Zuê xưa

Hội An nay đã khác nhiều
Phố phường nhộn nhịp dập dềnh ngựa xe
Còn chẳng tiếng võng đêm hè?
Đèn treo lơ lửng lập lập loè đêm thâu
Khách du tấp nập cao lâu
Rộn ràng níu kéo mời chào đón đưa
Nhớ hoài kỷ niệm ngày xưa
Đò ngang mấy bận sớm trưa đi về
Tìm đâu bến hẹn câu thề
Sóng đôi dạo mát vĩa hè đêm trăng
Phố quê kỷ niệm còn chẳng?
Rêu phong dầu dãi cố nhân nặng lòng
Phố nghèo tình nghĩa mặn nồng
Xa xôi vẫn nhớ Kim - Bồng là quê
Trước sau ước một chuyến về
Thăm nguyên quán nặng lời thề mẹ cha.

Nghĩ lại

Những lúc mình giận nhau
Quay mặt lòng nghe đau
Nhớ vòng tay ấm áp
Thốn thức suốt đêm thâu.

Đời có nghĩa gì đâu
Nếu cứ mãi âu sầu
Thương nhau thương tất cả
Chấp nhất chóng xa nhau.

Nhớ khi mình còn trẻ
Xa nhau mong ngày về
Bên đàn con yêu quý
Nỡ nào đành bỏ bê.

Qua đêm trời lại sáng
Sau mưa rục nắng vàng
Dịu lòng cơn giận dỗi
Thương nhau cùng tìm sang.

Thu 2000

Về thăm Fai Fô

Tôi về thăm chốn cũ
Êm ả chiều Fai Fô
Chùa Cầu chờ lặng lẽ
Đón người phương xa về.

Nắng hồng xanh luỹ tre
Biếc ngàn dâu quê mẹ
Kén vàng đầy sân phơi
Tiếng ai cười nắc nẻ.

Ghé bến đò Ba Nữ
Qua sông Thu chiều xưa
Sóng vỗ về ghe nhỏ
Lững lờ con nước đưa

Đạp xe xuôi cửa Đợi
Mặn mà gió biển khơi
Xôn xao bờ cát trắng
Hoa xương rồng đỏ tươi.

Rêu phong màu quá vãng
Cao Lâu tình đậm đà
Bạn bè tíu tít gọi
Vô dây - ta gặp ta.

Bảo Lộc, 1998



NGUYỄN HỮU KHÁNH

- Quê quán : Thanh Quýt - Điện Thắng
Điện Bàn - Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay: 1B Trần Nhật Duật - P.5 -
Đà Lạt
- Điện thoại : 063.822946 - 827711 -
0913.865496

Về quê

Đã lâu lắm, nay về quê Thanh Quýt
Bến dò xưa, cây đa cũ còn đây
Vẫn còn đó - dòng sông Thanh da diết
Hoài niệm một thời cha để lại trong con
Đây quê hương thời mẹ cha ta sống
Chẳng được tự do yêu sông nước quê mình
Căm thù giặc cha đi làm cách mạng
Để một đời canh cánh bãi bờ xanh
Cha nằm xuống trên đất ngàn thông reo suối hát
Vẫn xuyên xao lòng, nỗi nhớ Quảng Nam
Nay ta về nơi cha từng mơ ước
Nơi mẹ cha đi - nơi lối cũ ta về
Thắp nén nhang trước bàn thiêng gia tộc
Nhắc cháu con truyền thống quê nhà
Mong có thể đáp đền công đức
Tình quê hương và nghĩa mẹ cha.

NGUYỄN THỊ THIÊNG

- Tên thật : Hồ Thị Lực
- Sinh năm : 1945
- Quê quán : Điện Phong - Điện Bàn
Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : 05 Hoàng Diệu - P.5 -
Đà Lạt - Lâm Đồng
- Điện thoại : 063.823966

Những ngày xa quê

"Đất Quảng Nam chưa mưa đã thấm
Rượu Hồng Đào chưa nhấm đã say"
Tôi xa quê trên mười tám nghìn ngày
Vì nhiệm vụ đành rời xa đất mẹ
Đến chốn thị thành rày đó, mai đây:
Sài Gòn, Gia Định Đà Lạt hôm nay
Là nơi cuối cùng tôi về hoạt động.
Nhớ những ngày phải cải trang làm muốn
Tìm chỗ nương thân, tạo vỏ bọc cho mình
Tránh bọn tay sai theo dõi rập rình
Giữ thế hợp pháp để dễ bề hoạt động
Địch càng thua, càng điên cuồng lồng lộn
Đánh phá phong trào, bắt bớ lung tung
Lại thêm một lần tôi phải đổi vùng
Chấp hành lệnh trên vào khu công tác.

Nghĩ lại cuộc đời của kẻ phiêu bạt
Phải xa quê gần nửa thế kỷ qua
Thời gian trôi dẫu dễ xoá nhoà
Trong ký ức tháng ngày còn son trẻ
Buồn vui lẫn lộn, sướng khổ đã từng
Cả những lúc thiếu cơm ăn, áo mặc
Bị tù đầy chịu những trận đòn roi
Đòn roi ấy không thể nào khuất phục
Khi lòng người đã chế ngự niềm tin
Niềm tin ấy đã giúp mình đứng vững
Tuy gian lao nhưng cũng rất tự hào.
Đã góp chút công cùng chiến sĩ - đồng bào
Giành thắng lợi đón mừng ngày chiến thắng
Đến hôm nay thấy mình không hổ thẹn
Là dân Quảng Nam "Trung dũng kiên cường"
Đây tấm chân tình của kẻ tha hương
Xin gửi trọn nhớ thương về đất mẹ!

PHAN VIÊN HOÀI

- Tên thật : Phan Minh
- Sinh năm : 1949
- Quê quán : Điện Trung - Điện Bàn
Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : 37 Trần Bình Trọng - P.5 -
TP. Đà Lạt - Lâm Đồng
- Hội viên Hội Nghệ sĩ sân khấu Việt Nam

Chùa Cầu

Ta nằm ngửa trên sàn chùa
Nghe thanh gõ giúp khua vù nhịp kinh
Ngựa xe trên ván gập ghềnh
Sông Hoài, Hải phố nghiêng mình lắng nghe.
Mái chùa Cầu gói vờn che
Một phần trăng, phần gió nghe điệu đàn
Hai cặp chó - khỉ ngõ ngàng
Ngó nhau đã trót trăm ngàn ngày qua
Chùa Cầu nổi vọng thiết tha
Từ sâu cổ tích dẫn ra đời thường
Ta nằm ngửa giữa cầu - đường
Mà nghe tiếng gõ vô thường nhịp tim
Hoá thân trọn kiếp đi tìm
Cõi hư, cõi thực, cõi tình nhân gian.

29 - 12 - 1997

Trích trong tập thơ: " *Quảng Nam chưa mưa đã thấm*" - P.V.H



Chùa Cầu - Phố cổ Hội An

Đà Lạt riêng

Nếu không có màu xanh
Làm sao hoa sắc thắm
Và không có mùa đông
Để gì xuân nắng ấm.

Không có gió reo reo
Sao rừng thông vì vút
Không có suối trong veo
Sao thác nguồn réo rắt.

Sao gọi là muôn sắc
Trên mặt hồ Xuân Hương
Nếu bên kia bờ đất
Thiếu mặt trời vẩn vương.

Sao gọi là thung lũng
Nơi gặp gỡ tình yêu
Nếu chung quanh chỗ đứng
Không có đồi cao lên.

Nếu không đồi quanh co
Sương mờ dâu lãng đãng
Không có rừng nhấp nhô
Phố nhà sao thấp thoáng.

Và không có bình nguyên
Đất bằng cùng biển sóng
Sao gọi là Cao nguyên
Núi đồi vờn mây trắng....

Có một điều muốn nói
Dù ai đó lãng quên
Thác, hoa, cây, hồ, suối
Vẫn cứ là Cao nguyên.

Có một điều muốn nói
Đà Lạt vùng đất riêng
Dù Hạ, Đông có tới
Thành phố vẫn mùa xuân.

20 - 7 - 1987

* Trích trong tập thơ: "Mẹ em mang nắng vào nhà"

Hà Nha - Quê ngoại

Nghĩ là sẽ về thăm lại Hà Nha
Con dò Ai Nghĩa năm tháng chưa nhòa
Qua sông từ buổi đầu chinh chiến
Mình nhớ, còn vang lời thiết tha !

Ở đó còn không cánh đồng mạ xanh
Bờ tre tiếp nối đời sống yên lành
Đồi nương còn trải ngàn khoai sắn
Nắng ngang đồi, khói quện mái tranh.

Ở đó còn không con đường cái quan
Nhanh chân cô gái gánh gạo nhịp nhàng
Thương chiếc xe dò ngược lên quê ngoại
Thương con đường xuôi về phố Hội An.

Ở đó còn không ngôi chùa Cổ Lâm
Mái rêu tường đá trên ngọn đồi trầm
Màu xuân trầm chín chua chua, chát chát
Khách viếng chùa đông lấp ánh trăng rằm.

Ở đó còn không những trái lòn bon
Vời xa con nước xuôi mái chèo nguồn
Thuyền ai chở nặng từ sông Con, sông Cái
Hương vị ngọt mềm đượm tình nước non.

Ở đó còn không những chuyến đò ngang
Mái chèo ai tiễn khách lên đàng
Rừng vang tiếng hát người trai trẻ
Thề dưới trăng, hẹn giữa làng

Ở đó thanh bình sẽ nở hoa
Qua sông đạo nọ năm tháng chưa nhòa
Thương sao thương quá thời quê ngoại
Mình nghĩ về thăm cũng chẳng còn xa.

4 - 1973

Trích trong tập thơ: "Những cánh chim bay" - P.V.H

TÚY TÂM

- Tên thật : Huỳnh Thanh Tâm
- Sinh năm : 16-12-1953
- Quê quán : Kỳ Bắc - Điện Thọ -
Điện Bàn - Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : Phú Thạnh - Hiệp Thạnh - Đức Trọng -
Lâm Đồng
- Điện thoại : 063.844920
- Hội viên Hội VHNT Lâm Đồng
- Tác phẩm đã xuất bản :
Đêm trở dạ (Thơ - NXB Thanh Niên - 2002)
- Đang in :
Đêm trở Quảng (Thơ)
- Đã góp mặt trong nhiều tuyển tập thơ và có thơ, văn đăng trên
báo Trung ương và địa phương

Thương xưa

*Đêm quê
Không điện tối trắng
Nhà tranh
chong mỗi ngọn đèn dầu hoe
Gió lửa
Mẹ bùm tay che
Thương xưa cha mẹ
Đời le lói buồn.*

Nhớ

Xa quê ngọt mấy chục năm
Gác tay lên trán đêm nằm phân tâm
"Ngó lên Hòn Kẽm Đá Dừng"
Câu ca cổ dạ rừng rừng đòi về.

Mượn

Mượn mảnh hình của mẹ cha xén bớt
Mượn Thu Bồn xuôi ngược bến nhân sinh
Mượn lời ru câu hò xứ Quảng
Làm hành trang chúi vốn cho mình.

Mượn góc núi dựng lều làm nơi trú
Mượn đất Nghĩa áo cơm để tồn tại với người
Mượn đời em về dúi no chia sẻ
Mượn non nước Lâm Đồng tiếp cuộc phiêu du:

Ta mượn bạn bao đêm tàn canh rượu
Những cuộc hàn huyên ấm lạnh tình người
Mượn vầng trăng khuya, mây ngàn, gió núi
Mượn câu thơ ngô nghê để khóc, để cười.

Suốt một đời hết vay rồi mượn
Ngoảnh trăm năm nợ ngập lút đầu
Ta mượn ta trả dần cát bụi
Nghe con đế cười cợt trắng đêm thâu.



MỘNG HOÀI NHÂN

- Quê quán : Quảng Nam - Đà Nẵng
- Chỗ ở hiện nay : Phường 9 - TP. Đà Lạt
- Điện thoại : 063.811206

Đêm Chùa Non Nước

Sơn thủy ai thuê nét hữu tình
Thiên nhiên trời đất vẽ nên hình
Kìa hang Thạch Nhũ in hồn đá
Nọ cảnh Đài Sen vọng tiếng kinh
Nến rọi thang mây ngời lấp lánh
Nguyệt lồng sương cỏ sáng lung linh
Dâng hương sanh chúng mười phương đến
Cầu nguyện non sông mãi thái bình.

Phố cổ Hội An

Rực rỡ đèn đêm soi bốn bề
Hội An phố cổ dệt hồn quê
Năm châu bè bạn dừng chân viếng
Bốn bề anh em giục bước về
Tấp nập ngày xuân du khách đến
Lững lờ đầu núi bóng trăng thề
Non sông đổi mới muôn màu sắc
Khơi dậy hồn thơ bút cảm đề.

Hoàng hôn

Mỗi độ đông sang gió lạnh nhiều
Nhìn đâu cũng thấy cảnh cô liêu
Trời cao lơ lửng giăng mây bạc
Hồ rộng mênh mông gợn sóng triều
Lá rụng trăm phương sương lác đác
Hạc xa muôn dặm cánh phiêu diêu
Mong sao nắng toả ngày xuân ngộ
Suối ấm hồn thơ những dặm chiều.



VÕ THÀNH TÀI

- Sinh năm : 1960
- Quê quán : Quảng Nam - Đà Nẵng
- Chỗ ở hiện nay : 65 Đường Đồng tâm - P.4
TP. Đà Lạt
- Hiện làm việc ở 44 Hồ Tùng Mậu - Đà Lạt
- Điện thoại : 540344

Tìm nhau qua nỗi nhớ

Tôi ở đây mang nỗi nhớ ngoài quê,
Thoáng nhớ gần, nỗi nhớ xa hoà nhịp
Trưa nắng gắt lá rơi không chiều gió
Đôi mắt đắm chiều vội tìm bóng mát
Cái nhớ gần quanh quẩn, nỗi nhớ xa mênh mông
Có lũy tre làng phủ bóng đường thôn
Tôi nhớ lắm thời trai trẻ.
Dãy nhà xưa rêu phủ thời gian
Con phố ngắn không vĩa hè
Mái nhà xuôi cây cỏ mọc
Từng con đường đan nhau xuyên ký ức
Tản mạn kỷ niệm cuối theo nhau
Anh và tôi chiều xuống phố
Nhánh Thu Bồn mướt ứa mướt xanh
Hoàng hôn lững lờ chân trời tím.

Ngày tôi trở lại,
Đâu mới chiều hôm qua
Mắt tìm mặt bờ hồ sương phủ
Mặt trời lấp ló, trời thấp thật buồn
Bóng thông xanh ử dăng hồ Xuân Hương
Lung linh, lặng lẽ - thời gian ngừng lại
Như cuộn sóng thoảng êm đêm biển gọi
Gió xoáy cát thì thăm nguyên thủy
Thoảng nhớ gần, nỗi nhớ xa,
Mặt hồ, sóng biển
Anh và tôi.
Mỗi nỗi nhớ mang riêng nhiều nỗi nhớ
Dãy phố cổ, đất ngàn hoa.
Anh ở đó có tháng trời mưa bão,
Tôi ở đây co vút mùa đông,
Hơi thở bay ra làn khói
Cái nhìn ấm cúng màu áo len
Với cả một khung trời
Cả nỗi nhớ bay lên lối tầng mây
Về chen lán đầy căn phòng tôi đóng cửa
Như có anh và tôi ngồi đó
Không nói gì, nhưng vẫn nhớ về nhau.

20 - 11- 1989



VÕ THANH CỰ

- Sinh năm : 1949
- Quê quán : Tam Kỳ - Quảng Nam
- Nghề nghiệp : Giáo viên
- Chỗ ở hiện nay : 4A Lê Thị Riêng - P.7 - TP. Đà Lạt
- Điện thoại : 063 870136

Nhớ Mẹ

Từ trong dâu bể cuộc đời,
Trước sinh ra mẹ để rồi sinh con.
Đất quay mãi đất thành tròn,
Con vô đạo mãi vẫn còn con đây.
Sống ngày nay nhớ ngày mai,
Sống ngày kia lại nhớ ngày hôm qua.
Cùng trong trời đất giao hoà,
Luân hồi kiếp trước như đùa kiếp sau.
Chân đời bước, nhịp qua mau,
Lạnh trong nỗi nhớ, còn đau nỗi đời
Năm nay mẹ tám mươi rồi
Còn bao năm nữa mẹ rời trần gian!
Một năm mẹ chẳng về thăm,
Cộng vào khoảng cách nghìn năm thêm dài.
Đêm nằm bóp gối, xoa vai,
Nghe thân thể mẹ chạy đầy trong con.
Tưởng mình là chiếc thai non,
Cuộn trong bụng mẹ để mong thành người.

2 - 1999.

Con đường hoa khế rụng

Cảm ơn em cho tôi trở lại,
Con đường xưa, hoa khế rụng lúc tan trường.
Em vụng dại không nhường đường tôi bước
Nên khi về, tóc rối phía sau lưng.

Cảm ơn em cho tôi trở lại,
Tuổi hai mươi e ấp một niềm xưa.
Trời tháng chín mưa vẫn còn da diết,
Đi bên em tìm chút nắng - giao mùa.

Cảm ơn đời cho mình gặp được nhau
Trong phút chốc, biết có ngày gặp lại?
Nụ hôn đầu ai đó còn e ngại,
Ngोảnh mặt đi chìm ến báo mùa sang.

Tôi sẽ lang thang suốt con đường kỷ niệm,
Tìm về em theo mãi vết chim di.
Trong thẳng thốt vô tình tôi chợt gọi,
Trái tim mình gõ nhịp bước ai đi.

Em hiền dịu - yêu kiều thời thơ bé,
Về bên tôi qua ảo ảnh sắc màu.
Vạt áo mới vừa nhàu lên vết gấp,
Chút ân tình xin giữ mãi trong nhau.

Cảm ơn đời cho cỏ cây thêm lộc,
Tia nắng, hạt sương cũng hoá những tơ vương
Cho tôi ngập trong niềm thương - nỗi nhớ,
Con đường xưa hoa khế rụng lúc tan trường.

9 - 2002

Khóc Bùi Giáng

Bánh xe nghiêng nát nhà thơ,
Cuộc đời lẫn mãi tiếng tơ vẫn còn.
Xác thân bao độ mỗi mòn,
Một hương hồn tự thành son cho đời
Mãi điên, mãi dại rong chơi,
Từ hồng hoang đến bây giờ về đâu?
Lặn trong máu thịt còn đau,
Nghẹn trong hơi thở vẫn chau miệng cười.
"Quảng Nam - Đà Nẵng, tộc Bùi"
Mai sau rồi biết mấy người như ông:
"Yêu người yêu cánh chuồn chuồn
Yêu luôn sâu bọ vi trùng cũng yêu".
Tin ông đi, một buổi chiều,
Vui sầu thương tiếc buồn hiu bao người.



PHAN THÀNH MINH

- Bút danh : Minh Hồng
- Quê quán : Hòa Châu - Hòa Vang - Đà Nẵng
- Chỗ ở hiện nay : 7 Bùi Thị Xuân - Đà Lạt
- Điện thoại : 063.825583-0918.941295
- Hội viên Hội VHNT Lâm Đồng-BCH Hiệp hội Du lịch tỉnh Lâm Đồng
- Tác phẩm đã xuất bản :
 - Bến đợi - Hoàng hôn dịu dàng - The thất môi trầm - Những loài hoa đi cùng năm tháng -

Hương đất (NXB Văn nghệ - TP. HCM)

- Đàn bà (NXB Hội Nhà văn Việt Nam)

- Tác phẩm thơ đang in : Vú núi (NXB Thanh Niên 2006)
- Giải thưởng thơ chào mừng Festival Hoa Đà Lạt 2005 và Giải thưởng viết về Du lịch Lâm Đồng 2005.

*Giếng
Làng*

Xa quê
nỗi buồn đóng cút năm tháng
dư âm ngọt ngào xa vắng
lối quen ngỡ ngỡ giếng làng
Mưa dầm chiều từng giọt phiêu bồng
trầm lắng giếng bạc đầu mây trắng
nhật nhòa đêm sáng
mẹ gánh ngày thiếu nữ qua vai
Nước trong ngần gội xanh tóc ai
còn rừng rúc hương lài hương bưởi
hoàng hôn xuống buông màn nguồn cội
sương tẩy trần tắm đoá yên nguyên
Buồn chạnh buồn tên giếng nhớ quên
vẫn chung thủy chờ người mọi ngã
vẫn chia ngọt từng bữa nghèo quen lạ
trắng trong ời sỏi đá cũng se lòng !

Em & Tôi

Tơ vương sợi nắng se chiều
con tim du mục nói điều phù sa
giếng làng thơm thuở vào ra
à ơi hương buổi nuột nà tóc quê

Xa rồi ngàn dặm sơn khê
bóng xuân vời vợi chiều nghe lá buồn
mắt trời tím lừng sóc buồn
vàng trắng sơn nữ khuyết tròn nỗi quê

Ngực rừng giấu lửa tê mê
tiếng chim lũ thú vụng về môi hoang
em nghiêng chiều xuống suối ngàn
thảo nguyên công nước mơ màng gửi thu

Rực hồng chớp lửa trung du
giếng xưa chùng đã xa mù giấc xưa !

Quê hương

Quê hương
là tiếng chim hải yến
gọi mùa xuân về óng ánh tầng cao
là trái mơ thơm đồng đánh ngọt ngào
là hương nắng để em ngồi hong tóc
là áo trắng gói mây chiều tan học
có con đẽ mền rúc rích nhỏ to
là má ửng lên khi chạm tiếng hẹn hò
là mắt mẹ nghèo đêm đêm thao thức
mùa hạn hán áo mồ hôi vắt nước
là bát rau đồng chan chát muối dưa
để môi em cười ấm áp tuổi thơ

Quê hương dạt dào ong bướm hương hoa
mây xoa tóc lững lờ bên suối
tôi ú ớ mới vừa mười sáu tuổi
đã băng khuâng núng nịu mỗi tình đầu
đã thập thò nhờ hương bưởi hương cau
gửi theo gió cánh tơ lòng êm ái

Quê hương quanh tôi những hoa cà, hoa cải
cũng có cô tiên trong trái thị vàng
có áo hài và cô Tấm đoan trang
có dũng khí hùng thiêng Quang Trung, Lê Lợi
cũng có đêm xa
có ngày chờ đợi
có miếng cau trầu nói chuyện nợ duyên

Quê hương
là chiếc áo the thâm kết nối ba miền

là lẩu ốc, xáo măng, bún Huế
là tiếng nói mô tê trọ trẹ
là khối ân tình chung chí Bắc Nam
là cánh diều Cà Mau réo rắt gọi Nam Quan
là ngọn sóng Trường Sa
là Tây Nguyên rực nắng
là mắt em xanh môi đào má thắm
đợi xuân về phấp phới hoa lay
là chiến binh xa mưa nắng dạn dày
thép súng lạnh giữ sơn hà xã tắc
là bước em thơ mới ngày đầu cấp sách
có mẹ vỗ về mắt vẫn ướt rừng rừng

Quê hương
là hình ảnh vợ hiền tựa cửa bán khoán
thường tay lưới thuyền xa bão tố
là con nục con thu
là cá chuồn cá hố
thơm lát rong riềng kho tộ kho tiêu
là cô giáo vùng cao nhớ bạn thương chiều
còn rừng rúc tuổi xuân trước từng trang giáo án
là em Bảy, thím Mười, bác Hai, má Tám
là Cồn Cỏ, Khe Sanh, là chiến khu Đ
là gạo lạt sắn khoai
là độc lập tự do
là cô chủ cửa hàng trăm lò gốm
là bức tâm thư
là tình bè bạn
là đêm bồn chồn áo nỡn ngực hoa
là vòng tay tình nhân mắt ngọc môi ngà
là cuộc sống nhiệm mầu ta đang có
là ánh bình minh
là hoàng hôn màu lửa
là khúc đồng dao máu đỏ da vàng



Tặng quà cho các cháu học sinh xuất sắc ở phường 9



Chủ tịch cựu chiến binh P.10 tặng quà cho các cháu học sinh xuất sắc



PHẠM NGỌC AN

- Sinh năm : 1956
- Quê quán : Đại Cường - Đại Lộc -
Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : Đa Thiện - P8 - Đà Lạt
- Điện Thoại : 063.832416

Nhớ quê

Về thăm quê,
Nước đồng dâng trắng xóa
Con cá nhảy lên bờ
Nhớ nhớ... ngộ nghĩnh
Hồn nhiên như thuở chúng mình.
Cơn mưa chiều day dứt
Nặng hạt lúc chia tay
Ly rượu cạn dần
Bỏ lại sau lưng muôn ngàn nỗi nhớ
Bạn bè rồi cũng xa
Em rồi cũng xa
Mình anh lặng lẽ
Đêm tha hương
Nằm nghe điệu lý
Thiết tha !
Chạnh nhớ quê nhà.

N.A.

Đà Lạt, tháng 10 năm 2005



NGUYỄN XUÂN PHƯƠNG

- Sinh năm : 1929
- Quê quán : Tam Giang - Núi Thành
Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay : 24 Nguyễn An Ninh - P.6
TP Đà Lạt

Mừng xuân mới

Quý Mùi xuân đã bước sang trang
Mãi mãi thành công ánh đạo vàng
Cảnh vật nhìn xem xuân hỷ lạc
Hong ân nhẹ bước tết vinh quang
Gia đình sum họp nhiều thắng lợi
Xuân tiết huy hoàng vẫn bình an
Phấn khởi vui xuân trên châu Á
Lộc toàn phúc thọ quán thiên nhai
Than bần mừng đón càn khôn tỏa
Ngựa về, dê đến thỏa lòng mong.

Xuân Quý Mùi - 2003

PHẠM ĐÌNH TRỌNG (VÂN LONG)

- Quê quán : Điện Bàn - Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay: Hiện ở 26/10 Nguyễn
An Ninh - P.6 - Đà Lạt
- Điện thoại : 825984

Mơ về quê cũ

Đời tổ phụ, ly hương thất thổ,
Đời cháu con, phiêu bạt tha phương
Nhớ quê xưa, thốn thức canh trường
Bình mắt dậy, quê hương ta đâu nhỉ ?
Nơi lập nghiệp, cảnh xa, người lạ
Quyến luyến nhau, tỏ rõ thân thương
Kể từ ngày trở lại cố hương (năm 2000)
Người trưởng thành, còn nhớ nhung chút ít
Bạn ngang lứa, mơ hồ mù tịt
Lớp cháu, càng xa lạ ngại ngừng
Dù hỏi thăm, chẳng ai biết "thủy chung"
Lòng thăm tủi, "bị tình đời hắt hủi"
Nay Bính Tuất xuân về trên mọi nẻo
Chúc đồng hương được thịnh vượng an khang
Năm mới về chúc lão ấu bình an
Tòan gia quyến được đầy tràn hạnh phúc
Lời thơ kẻ không trọn điều chiết khúc
Mong đồng hương hãy thông cảm bỏ qua
Tận tâm hồn của những kẻ xa quê
Chắc không ít, lời mình trong u uất
Năm mới sang, xin kính lời xuân chúc
Chúc đồng hương, chúc đất nước thanh bình.

Đà Lạt, ngày 30.12.2005

TRƯỜNG VĂN MƯỜI (TRƯỜNG XUÂN ĐÔNG)

- Sinh năm : 1955
- Quê quán : Đại Thắng - Đại Lộc - Quảng Nam
(Phó Chủ tịch UBMTTQVN
tỉnh Quảng Nam)
- ĐTDĐ : 0905137925

Đèo Le !

(Xướng)

*Tôi đến Quế Sơn giữa nắng hè
Dừng chân lên đỉnh dốc Đèo Le
Ngó lên dựng đứng hai hòn núi
Nhìn xuống quanh co một cái khe
Gió thổi cành lau nghe rắc rắc
Nước đùa lá lách chảy re re
Bâng khuâng nhớ lại thời trai trẻ
Xao xuyến lòng tôi một tiếng ve.*

ANH PHONG (NGÔ ĐÌNH PHỤNG)

- Sinh năm : 1926
- Quê quán : Đại Phong - Đại Lộc - Quảng Nam
- Chỗ ở hiện nay: Bà Rịa - Vũng Tàu

Đèo Le !

HỌA

*Mát rượi bên tai ngọn gió hè
Thả hồn thưởng ngoạn cảnh đèo Le
Đá chồng chất kín bên sườn núi
Nước lượn lẹo tràn dưới mép khe
Cá lội đớp mồi tằm sủi nhẹ
Đế chun núp bóng tiếng im re
Rừng cây réo rắt cung đàn gió
Hòa nhịp bỗng trầm giọng hát ve !*

Quà Tết đầu năm



HOÀNG VŨ

Sáng sớm đầu xuân, các loài thú trong rừng lần lượt rủ nhau tìm đến "Lễ Tết" Chúa Sơn lâm. Có mặt sớm nhất sáng mừng 1 là Cáo. Nó đem theo một vỏ rượu vừa trộm được lúc giao thừa. Các loài vật khác tuy đến muộn hơn một chút nhưng cũng mang theo đủ các thứ

hoa thơm, vật lạ "dâng lên vị chúa tể".

Nhìn khắp lượt, không thấy bóng dáng Thỏ trắng đầu cả, Cáo gãi tai ngấm nghĩ rồi bỗng nhiên đôi mắt nó rục lên tinh quái. Quỳ trước chúa Sơn lâm, Cáo nói :

- Muôn tâu Hoàng đế, thỏ trắng rất coi thường lễ nghĩa, mong Hoàng đế nghiêm trị thật nặng để răn đe.

Vừa lúc đó, Thỏ trắng đi vào :

- Dạ, Hạ thần này sẽ dâng lên Hoàng thượng một món quà Tết quý hơn tất cả mọi món quà dưới trần gian này ạ.

Chúa tể nghe vậy, sốt ruột hỏi :

- Món quà gì vậy ?

- Dạ, hạ thần thiết nghĩ, nếu Bệ hạ mọc được đôi cánh thì uy quyền của Bệ hạ sẽ sánh ngang với Thượng đế. Hạ thần đã kỳ công làm được một bài thuốc quý này đây giúp Bệ hạ mọc cánh. Thuốc thì đã làm xong, nhưng hiểm nỗi còn thiếu chỉ một vị...

- Vị gì vậy, nói mau !

- Dạ, cần có thêm một cái lưỡi Cáo ạ !

Nghe thê, Cáo cong đuôi chuẩn mắt.

Một quyết định SÁNG SUỐT, NGHIÊM MINH

H.H.

Cách đây hơn 540 năm về trước, sau 5 năm khi nhận Ngai vàng, Vua Lê Thánh Tôn (1442 - 1497) đã ra lệnh chấn chỉnh ngay ngành Luật Pháp từ trên xuống dưới, nhất là đối với các viên quan cấp cao.

Mùa xuân năm 1465, nhân viên đô đốc Nguyễn Sư Hồi nhận sắc dụ của Nhà Vua rằng: "Việc kiện lớn phát ra bất nhiều con em nhà quyền quý, người không nghĩ đến chăng?..."

Thấy có sự không hay trong hàng ngũ các quan trông coi việc cầm cân nảy mực, Nhà vua bèn chỉ huy cho các quan chủ tọa tư tụng rằng: "Nên xét định, ngay các đại phu ở Ngũ hình viện, người nào xử kiện không có oan uổng thì biên làm một hạng, người nào bình thường biên làm một hạng rồi tâu trình lên. Hạng không có oan uổng thì khen thưởng, hạng bình thường thì lưu lại việc, hạng hèn kém thì bỏ làm chức chuyển vận".

Lời bàn: Người làm công việc xử kiện mà chỉ biết xử kiện người khác nhưng lại quên đi cái phần của mình thì thật là hỏng nặng. Phải biết tự xem mình khi làm việc có công mình hay không. Vì vậy, Vua Lê Thánh Tôn đã ra tay "để nhắc nhở" Điều ấy thật là một quyết định sáng suốt, nghiêm minh, cho tới bây giờ vẫn còn nguyên ý nghĩa.

Nước nhất có nhiều Tết Thế giới

H.H (st)

Đó là Colombia, không chỉ nổi tiếng về cà phê mà đất nước này còn nổi tiếng về nhiều Tết nhất trên thế giới. Mỗi năm ở đây diễn ra hàng nghìn cái Tết. Bình quân mỗi ngày có đến 3 cái Tết lớn nhỏ.

Nguyên nhân là do Colombia là một đất nước đa sắc tộc với nhiều truyền thống văn hóa khác nhau. Hơn nữa, người dân nước này lại ưa chuộng các hình thức hội hè, vui chơi, ca hát, nhảy múa. Những tháng nhiều Tết nhất là 01, 08, 09. Có 3 cái Tết chính là : Tết Tôn giáo, Tết Nông nghiệp và Tết sắc đẹp.

* Tết tôn giáo : Tết này được tổ chức linh đình trọng thể. Theo qui định, Tết bắt đầu từ mùng 5 đến mùng 7 tháng 01, nhưng dân bắt đầu ăn Tết từ những ngày cuối cùng của năm cũ.

* Tết Nông nghiệp : Tết này rất đa dạng, tập trung vào tháng 09, khi cả nước thu hoạch ngũ cốc, hoa màu. Hầu hết mọi loại nông sản đều có Tết và thường được kèm với danh hiệu "Vua" hoặc "Thần" như "Tết gạo thần", "Tết tiêu mạch thần", "Tết cà phê vua".

Ngoài ra, còn có phong tục người "hóa trang" thành nông phẩm như củ khoai, quả bí, trái bắp... khổng lồ diễu hành trên các đường phố, đường làng trông hết sức vui vẻ và ngộ nghĩnh.

Phong tục Tết ở một số Nước trên Thế giới



NGƯỜI BUN - GA - RI VÀ TẾT HOA HỒNG

Cứ mỗi năm đến đầu tháng 6, người dân Bun-Ga-Ri lại tổ chức Lễ hội truyền thống của mình, đó là ngày Tết Hoa hồng. Trong những ngày này, người ta tập trung trên sân vận động hoặc Quảng trường, trên tay cầm những bó hoa hồng rất đẹp. Buổi lễ bắt đầu, người chủ tế đứng trên Đài cao đọc lời cảm ơn Thần - Thánh và cầu chúc Hoa hồng tươi mãi. Sau đó, một Đoàn các cô gái xinh đẹp gọi là các "Cô gái Hoa hồng" mang những cánh hoa tung lên đám đông. Ngày nay, người ta còn dùng cả trực thăng để tung hoa xuống đám đông, lên mái nhà thành phố. Các "Cô gái hoa hồng" lúc này đưa tay vẫy đám đông và tung những cánh hoa tươi thắm nhất xuống mọi người. Thật là một cái Tết chỉ có ở xứ sở Hoa hồng.



TẾT DESAI Ở NEPAN

Tết Desai là ngày Tết cầu bình yên, cầu sức khỏe và đón chào mùa màng bội thu. Thông thường nó được tổ chức vào hạ tuần tháng 6 lịch Nêpan sau thời điểm thu hoạch ngũ cốc (tức cuối tháng 9 đầu tháng 10 công lịch). Tết Desai được tổ chức trong 10 ngày để tất cả nhân dân được vui hưởng Tết. Tết ở đây có nhiều phong tục như : Mời Thần vào nhà; Chín đêm tám Thánh; Rước hoa dâng thần; Sát sinh và cuối cùng là nghi lễ chiến thắng.

H.V. (St)



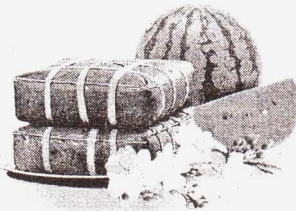
TẾT ĐÈN CỦA NGƯỜI MI-AN-MA

Ngày tết Đèn bày tỏ sự tôn kính đối với Thần Đèn và các vị thiên thần khác được tổ chức trong 3 ngày vào trung tuần tháng 7 lịch Mi-An-Ma. Tết đến, mọi nhà từ thành thị đến nông thôn đều treo đèn lồng đủ các hình dáng và kích thước. Trong những ngày Tết, Người dân biểu diễn văn nghệ và thi dệt áo cà sa dâng các Nhà sư trong Chùa để bày tỏ tình cảm của nhân dân đối với các vị chức sắc Tôn giáo. Người ta còn thả đèn trời, diễn lại các câu chuyện lịch sử và văn hóa để giáo dục tinh thần Dân tộc trong dân chúng.



TẾT NHO Ở HUNG-GA-RI

Vào ngày Tết Nho, người ta dùng hoa trang trí khắp các đường phố. Trong gia đình, mọi người treo tấm biển "Thần rượu" với ý nghĩa dâng lên Thần một vụ mùa bội thu. Trai gái làng trên, xóm dưới đều diện những bộ trang phục đẹp nhất. Họ tụ tập nhau lại ở những khu đất rộng giữa đồng để hát múa tập thể và trao đổi tình cảm yêu thương chân thật với nhau.



Lời Hay - Ý Đẹp

- ❖ *Sự giàu có không phải luôn luôn mua được hạnh phúc*

SOUTHEY

- ❖ *Việc khó trong đời phải làm từ chỗ dễ
Việc lớn trong đời phải làm từ chỗ nhỏ*

LÃO TỬ

- ❖ *Làm nên tiền bạc là khó
Nhưng tiêu xài nó một cách khôn ngoan thì khó hơn gấp bội*

E.P. DAY

- ❖ *Tình yêu trong xa cách ví như ngọn lửa trong gió. Gió sẽ thổi tắt những ngọn lửa nhỏ, và thổi bùng lên những ngọn lửa lớn*

BWSSY RABUTIN

- ❖ *Những con người cao cả là biển báo và cột hướng dẫn trên đường đời*

E.BURKE

- ❖ *Lấy Tình yêu ra khỏi cuộc sống là lấy Niềm vui ra khỏi cuộc đời*

MOLIERE

Đà Lạt luyện lưu

Vũ Thanh Tài

Nhịp nhàng, vui tươi



Mở xa sương khói, thác reo bên đồi luyện lưu,



cành hoa lan thắm vấn vương mây về chốn xưa. Tình reo bên suối



tóc em mây chiều thướt tha. Đàn chim riu rít cất lên muôn ngàn



tiếng ca. Ai về mùa xuân động lại, động lại trên môi



của em dấu yêu. Núi đồi thoảng nghe bồi hồi chuyện tình năm xưa



còn in đất trời. Còn gọi lại trong ai má hồng,



còn gọi lại trong ai phố vui, lời của ngàn thông reo



bốn mùa lời thì thầm trong ai đã xa.

Mây chiều nay

Thơ Bùi Giáng.
Nhạc: Nguyễn Mạnh Trí
Em (Nhạc khúc Di Lành)

chưa nay gặp lại chiều nào. Chiều vắng bóng à chiều bao lâu
trên. Chiều lay lay mây thành thay chiều vắng gọi nhớ hay thấy vắng
mai. Nắng vắng ôi! Nắng lay lay vắng thay vắng
tím vắng thay vắng ta. Suối vắng kia bỏ nhà
ra Mưa vắng vô tận. Cũn ta nhìn mình. Đương.
Xuối nước chảy trôi dài. Những ai tình nhất Những ai bằng
nhau. Những người mây trôi hết thảy. Những người mất hết. Mây xa cuối
trời. Chiều nay Chẳng biết ai mới. Rượu đầy ly
đỏ. quên đau yêu đời. Những chiều say rượu lãng
thình. Trông mây vắng nhớ bóng hình những ai

Kỷ niệm giờ thơ Bùi Giáng

7.10.2003.

Xuân nông

Nhạc và lời: VÕ THANH TÀI
(Đã Hồ Tung Mậu - Dạt)

Nhẹ nhàng

Xuân đã về chưa mà đất trời rộng
(Xuân) đến cùng ai ngỡ như từng hẹn

mở Trẻ quai tiếng cuối đáng đời em
ước Lặng lẽ quay về cho tình anh

thanh tao Ừng hồng má nhìn anh ôm mộng
thêm xanh Đã vì bóng hình trao bao lời

gặp gỡ Xuân nói gì để cùng say
triu mến...

miền man. Xuân... Xuân cứ ngồi tóc vòn

em bay cao Xuân về nhẹ nâng guốc rộn ràng

Nóng hơi ấm cùng đàn tình xuân dâng trong

hồn ca Nhẹ đưa mắt thì bên

doá hoa mơ Tiếng lòng anh nấn cùng tơ

Xuân nóng lại đến nên thơ

Mục Lục

Lời giới thiệu	1
NGUYỄN BẠN	
❖ Chiều Đà Nẵng	4
❖ Nắng chiều	5
LÊ NGỌC NGŨ	
❖ Quê hương	6
❖ Tam Hùng - Tứ Hổ - Ngũ Phụng Tề Phi	7
NGŨ HÀNH SƠN	
❖ Quê hương tôi	9
❖ Nỗi lòng người tha hương	11
❖ Tình mẹ	12
VŨ TRƯỜNG SA	
❖ Hội An ngày trở lại	13
❖ Người cũ tình xưa	14
❖ Thương bấy nhiêu rồi	15
PHẠM NGỌC THỌ	
❖ Đêm nằm nhớ bạn	17
❖ Lời tặng Suối Tiên - Đại Lộc - Quế Sơn	18
❖ Trên tàu về Quảng	19
TƯỜNG HUY	
❖ Cuối năm về thăm mẹ	20
❖ Tiếng sáo tha phương	22
❖ Nuối tình	23
PHẠM BÁ THẮNG	
❖ Quê tôi một nỗi nhớ	25
NGUYỄN HỮU	
❖ Duyên hội ngộ	26
❖ Vịnh Ướt mi	28
SONG THÁI	
❖ Nhớ bạn	29
❖ Địa linh nhân kiệt	30

LÊ THƯỢNG ĐỈNH

- ❖ Vọng về đất Quảng 31

XUÂN ĐÀI

- ❖ Tình cố quận 33
- ❖ Cảnh lưu khứ 34
- ❖ Nhớ quê Đà Nẵng 34

TRẦN CÔNG TÀI

- ❖ Sáng thu trên hồ Xuân Hương 36

TRUNG NAM

- ❖ Quảng Nam - Đà Lạt quê tôi 37

NGUYỄN TUÂN

- ❖ Nhớ quê 38
- ❖ Sông thu 39

VÕ THỊ KẾ

- ❖ Dâu Đất Quảng 40

PHẠM PHÚ CẨM

- ❖ Nhớ 41
- ❖ Tết xưa 41
- ❖ Non nước biển tình 42
- ❖ Công nhớ 43

DƯƠNG HIỂN ĐẾ

- ❖ Ngẫu hứng 44

HOÀNG HẠN

- ❖ Mừng xuân họp mặt 47

NGUYỄN LỘC

- ❖ Về với cội nguồn 50
- ❖ Nhớ quê 51

TRẦN NGHI HẠ

- ❖ Một buổi sáng mùa xuân 52
- ❖ Chiều Nghi Hạ 53
- ❖ Thương 55

HỒNG NGỌC

- ❖ Ngắm 56
- ❖ Soi 56
- ❖ Dấu vết 57

❖ Lão Cụt - NGŨ HÀNH SƠN	58
LƯƠNG TRỌNG TUẤT	
❖ Giọng quê	72
❖ Xuân Tây nguyên	73
❖ Nhớ quê	74
HOÀI LINH VŨ	
❖ Quê xưa	75
❖ Nghĩ lại	76
❖ Về thăm Fai Fô	77
NGUYỄN HỮU KHÁNH	
❖ Về quê	78
NGUYỄN THỊ THIÊNG	
❖ Những ngày xa quê	79
PHAN VIÊN HOÀI	
❖ Chùa Cầu	81
❖ Đà Lạt riêng	83
❖ Hà Nha - Quê ngoại	84
TÚY TÂM	
❖ Thương xưa	86
❖ Nhớ	87
❖ Mượn	87
MỘNG HOÀI NHÂN	
❖ Đêm Chùa Non Nước	88
❖ Phố cổ Hội An	89
❖ Hoàng hôn	89
VÕ THÀNH TÀI	
❖ Tìm nhau qua nỗi nhớ	90
VÕ THANH CỬ	
❖ Nhớ mẹ	92
❖ Con đường hoa khế rụng	93
❖ Khóc Bùi Giáng	94
PHAN THÀNH MINH	
Giếng làng	95
Em & Tôi	96
Quê hương	97

PHẠM NGỌC AN

- ❖ Nhớ quê 100

NGUYỄN XUÂN PHƯƠNG

- ❖ Mừng xuân mới 101

PHẠM ĐÌNH TRỌNG

- ❖ Mơ về quê cũ 102

TRƯƠNG VĂN MƯỜI

- ❖ Đèo Le (xướng) 103

ANH PHONG

- ❖ Đèo Le (họa) 104



- ❖ Quà Tết đầu năm - **Hoàng Vũ** 105

- ❖ Một quyết định sáng suốt, nghiêm minh - **H.H.** 106

- ❖ Nước có nhiều Tết nhất Thế giới - **H.H (st)** 107

- ❖ Phong tục Tết ở một số Nước trên Thế giới 108

- ❖ Lời hay ý đẹp 110

- ❖ Đà Lạt luyến lưu (nhạc) - **Võ Thanh Tài** 111

- ❖ Mây chiều nay - *Thơ* : **Bùi Giáng**

Nhạc : **Nguyễn Mạnh Trí** 112

- ❖ Xuân nồng - **Võ Thành Tài** 113

ĐẤT QUẢNG

Ngân Thông

Chịu trách nhiệm xuất bản :
THƯỜNG TRỰC BAN LIÊN LẠC
ĐỒNG HƯƠNG QN-ĐN
TẠI TP. ĐÀ LẠT - LÂM ĐỒNG

Ban Biên tập :
HOÀNG HẬN - TƯỜNG HUY - HỮU TOÀN
MẬU PHÁP - THÀNH MINH

Trình bày và sửa bản in :
TRUNG DŨNG - HOÀNG HẬN - TRƯƠNG LONG

LƯU HÀNH NỘI BỘ

Giấy phép xuất bản số 17/GPXB do Sở Văn hóa Thông tin Lâm Đồng
cấp ngày 08/02/2006. In 400 cuốn khổ 14,5 x 20,5cm tại Xí nghiệp
Bản đồ Đà Lạt. In xong và nộp lưu chiểu tháng 2/2006.



Bà Lạt - Đêm hội pháo hoa

Ảnh : Phan Văn Em



Bà Lạt mộng mơ

Ảnh : Phan Văn Em